

**Katil ABD İran'dan elini çek
Batı Asya'dan defol!**

Sayfa: 7

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Şubat 2026 / Sayı:197

Fiyat: 10 TL

Fabrikalardan Haberler:

Gebze Smart Solar, Dilovası Copreci, Dostel, Esitaş, Tuzla Chen Solar, Bursa Tofaş ve Renault fabrikalarından, Trakya Serbest Bölge ve Esenyurt Petrokimya işçilerinden, İzmir metal işçileri ve sağlık emekçilerinden, Smart grevinden, SubMed, SAG Hidrolik ve Migros direnişlerinden haberler

Sayfa: 2-5

SERMAYENİN VE İSTİBDADIN KUŞATMASI

2022

İŞGAL GREV DİRENİŞLE AŞILIR!

2025-2026

İstibdad rejiminin açmazı bizim çıkış yolumuzu gösteriyor: Ekmek mücadelesi birleştiriyor! Emekçi halk hürriyet istiyor!

Emekçi halk abluka altında. İstibdad rejimi ve patronlar el ele verdi işçi sınıfının üzerine adeta kâbus gibi çöktü. Ablukanın adı Orta Vadeli Program! İşçi ve emekçilerin ücretlerini/maaşlarını hedeflenen enflasyona göre belirleme adı altında sermayenin sefalet dayatmasını devlet politikası haline getirdiler. Geçtiğimiz yıl kamu işçilerinin toplu sözleşmeleriyle başladılar, kamu emekçilerinin (memurların) toplu sözleşmesiyle, asgari ücretle ve emekli aylıkları ile devam ettiler. Ablukayı MESS sözleşmesinde de sürdürdüler. Patronlar tüm bir dönem boyunca yaptıkları işten çıkarmalarla adeta terör estirerek toplu sözleşme masasına oturdular. MESS masada sefaleti dayatırken arkasına yine istibdadı ve grev yasaklarını alıyordu.

Bu ablukayı kırmamanın işçi sınıfının örgütlü mücadelesinden başka yolu yoktur. Bu süreçte metal işçileri MESS'ten kopardığı her kuruşu örgütlülükleriyle, geçmişte grev yasaklarını aşan grev örneklerinden aldıkları güçle kazandılar. Migros işçileri örgütlü mücadeleyle ve direnerek depolarında taşeron düzenini çöpe attı. Ve nihayet Gebze'de 261 işçi çıkıp 100 günü aşan grevle ablukayı kırdı. Bir buz kıran gemisi gibi tüm işçi sınıfı için yolu açtı. Smart Solar grevinden bahsediyoruz. Bu sözleşme herhangi bir sözleşme değildi. Bu grev herhangi bir grev değildi. İşçiler sadece patronla değil adeta yedi düvelle dövüştüler. Smart işçileri 2022 yılında tek bir işçinin işten atılmasına karşı fabrikayı işgal ederek, hepimiz birimiz için diyerek bu kavgaya başladılar. Birleşik Metal-İş sendikasını işgalle, grevle, direnişle

fabrikada örgütlediler. Sendika için gerekli çoğunluğu sağladıkları sonra karşılarına uzayan yetki mahkemeleri çıktı. **"Alın-eri kurumadan adalet istiyoruz!"** diyerek adliyenin kapısına dayandılar. Mahkemeler sendikal yetkiyi kesinleştirmeden çok önce Smart işçileri eylemlerle hakkını savunuyor, işçilerin birliğinin etkisini gösteriyordu.

Sendika girdi ama Smart patronunun saldırıları bitmedi. İstibdadın yardımıyla İzmir'deki fabrikasının işkolunu tamamen yasadışı şekilde değiştirip sarı sendikayı soktu. Bu sendikayla sözleşme imzalayıp Gebze'deki işçilerin grevini daha başlamadan kırmaya çalıştı. Yetmedi, Kayseri'de yasadışı fason üretim yaptı. Yetmedi, mahkemeden ısmarlama kararlar çıkartıp grev olan fabrikadan mal çıkartmaya çalıştı. Direnen işçilerin karşısına polisi dikti. İşyeri temsilcileri dahil 47 işçiyi tazminatsız işten attı. Patronla devlet el ele verdi, polisle mahkemeye yüklendiler, kırmaya çalıştılar. Hayat pahalılığı, kar, kış bastırır, işçi dayanamaz diye düşündüler. Smart işçisi birliğini bozmadı, dayandı. Tek bir işçiyi geride bırakmadıkları gibi 47 işçiyi de geri işe aldırdı. Sefalet dayatmalarını yırtıp attı. Ablukayı örgütlü gücüyle kırdı.

Bu yüzden bu grev tek bir fabrikadaki bir toplu sözleşme mücadelesi değildi. Sermayenin ve istibdadın ablukasına karşı tam anlamıyla bir iş aş hürriyet greviydi! Örgütlü mücadeleyle ablukayı kırarak tüm işçi sınıfına yol gösterdi. **Smart Solar'da ablukayı kıran formül örgütlü mücadele ve işgal, grev, di-**

reniştir. İngiliz Mehmet'in işçi düşmanı Orta Vadeli Programı ile emekçi halka uygulanan ablukayı ancak bu formülle dağıtırız.

Hayat pahalılığına ve sefalete karşı dişinizi sıkın diyenlere cevabımız sıkılı yumruklarımızdır! Her koyun kendi bacağından asılır diyenlere cevabımız işçilerin birliğidir! **Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!** Çözüm için seçim sandığı gösterenlere cevabımız grev çadırlarıdır. Sandıkta başka başka partilere oy vermiş olsa da sınıf kavgasında birleşen Smart işçisi memlekete umut olacak siyasetin yani sınıf siyasetinin de yolunu göstermektedir. 261 oyun sandıktaki etkisi sıfırdır. Ama 261 işçinin birliği ve örgütlü mücadelesi adeta yedi düvelle savaşarak sermayenin ve istibdadın kuşatmasını kırarak bir gücü açığa çıkarmıştır. İşte bu, sınıf siyasetinin dayandığı güçtür. İşçiler, kamu emekçileri, küçük esnaf, yoksul köylü ve tüm ezilenler bu gücün etrafında birleşmelidir.

Sınıf siyaseti boş vaatlerle değil sermaye düzeninden söke söke alınan haklara ve kazanımlara dayanır. O yüzden gerçekçi siyaset sınıf siyasetidir. İçinde tek bir işçinin olmadığı meclisten medet ummak mı gerçekçi siyaset? Sınıf siyaseti aynı zamanda yeni olandır. Defalarca aynı şeyi deneyip tekrar tekrar hüsrana uğrayan emekçi halka yeni ve umutlu bir yol açmaktadır. **İşgal, grev, direnişle buzları kırıp bu yolu açan tüm işçilere selam olsun! Kazanacağız!**

5 Levent Dölek: "Kürt sorunu ve sınıf siyaseti"

6 Davos çöplüğünde pay kavgası!

8 Sungur Savran: "Zoka"

İzmir'den metal işçisi bir kadın

Patrona “yürü ya kulum”, işçiye “açlık” diyen bu sisteme verecek cevabımız olmalı!

Merhaba yoldaşlar, bu satırların yazıldığı esnada fabrikamızda hâlâ zam oranımızı bilmeden çalışmaktayız. Maaşlarımız patron eliyle neredeyse bir ay gasp ediliyor, hem alın terimiz, emeğimiz hem de yetmiyormuş gibi bankalarda faizli hesaplarda tutulan maaşlarımız üzerinden kâr üstüne kâr elde ediliyor. Merakla zamlarımızı bekliyoruz fakat ne yazık ki umudumuz yok. Çünkü ülke genelinde ücret politikası tek bir rakama sabitlenmiş durumda.

Asgari ücrete gelen yüzde 28'lik artıştan sonra, MESS sözleşmesi de yüzde 28'lik oranla imzalandı. Memleketin dört bir yanından gelen zam haberlerinden de gördüğümüz üzere oranlar yüzde 28'i geçmiyor. Aynı şekilde iş bırakarak seslerini duyuran Migros depo işçilerine ve zincir marketlerin depo işçilerine de yüzde 28 zam teklif edilmiş. Perşembenin gelişi çarşambadan

bellidir. Bizlere yapılacak zam miktarının yüzde 80'ler, 90'lar olmasını beklemiyoruz. Bu oranları alamayacak oluşumuz işlerin olmayışından, patronun zor durumda olduğundan kesinlikle değil. Aksine günden güne üretim artıyor fabrikamızda. Tek bir gün bile makinelerin durduğunu görmüyoruz. Durum böyleyken yine düşük zamların teklif edilecek olması patronların “yaptım oldu”, “benim verdiğim ücretle geçineceksiniz” dayatmasıdır. Kendilerine devlet tarafından her fırsatta “yürü ya kulum” denilen patronlar, bu anlayışı yerleştirmeye çalışıyorlar. Bu küstahlıkları da işte buradan kaynaklanıyor. Küstahlık kelimesi belki patronlar için yetersiz bile kalır, zira biz ses çıkarmadıkça birçok hakkımızın ellerimizden kayıp gittiğini biliyoruz. Elde edebileceğimiz haklarımızın verilmeyen, ancak mücadeleyle alabileceğimiz şeyler olduğunun farkındaysak eğer bunun

gereğini yapmak üzerimize düşen bir görevdir. Haklarımız oturduğumuz yerden önümüze tarihin hiçbir aşamasında koyulmadı. İşçi sınıfı onu kendi elleriyle kazıyarak aldı. Bu yüzden yol belli: İnsan yerine konulmak, daha iyi şartlarda yaşamak istiyorsak; iş yerimizde güdülen ve sesi çıkmayan koyun olmak istemiyorsak el ele vermek zorundayız. Ya gittikçe sefalet batacağız ya da gücümüzün farkına varıp mücadeleye gireceğiz. Başka bir yol yok!

Dilovası Dostel'den bir işçi

MESS'i susmadan, donmadan, ayrı gayrı demeden birleşerek ezeceğiz!

Merhaba dostlar. Ben, Dilovası'nda Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu Dostel Makina fabrikasında çalışan bir metal işçisiyim.

22 Ocak'ta MESS ile Toplu İş Sözleşmesi imzalandı. Eylül 2025'ten sözleşmenin imzalandığı 22 Ocak tarihine kadar biz işçiler olarak üzerimize düşen mücadeleyi elimizden geldiğince vermeye çalıştık. Ancak sözleşmenin sonucu biz işçileri pek memnun etmedi. Metal sektörü, bu ülke ekonomisinin temel taşlarından biridir. Metal sektörü patronları ise ülkenin en zengin patronları arasında ilk 10'da yer almaktadır. Bu ülkeyi de patronları da kalkandıran biz metal işçileriyiz; ancak emeğimizin karşılığına gelince, bizlere layık görülen ücretler ve çalışma koşulları verdiğimiz emeği karşılamamaktadır.

MESS patronları, bu dönem imzalanan TİS'te istediklerinin büyük çoğunluğunu kabul ettirmiştir. Sendikamız Birleşik Metal-İş ise bu sözleşmede, “MESS tarafından kazanılmış hakları geriye götürecektir” diyerek teklifler geri çekilmiştir” diyerek övünmektedir. Oysa bin bir emek, kavga ve mücadeleyle kazanılmış

hakları korumayı bir lütufluş gibi sunmaktan vazgeçilmelidir.

Bu sözleşmeyi biz işçilere büyük bir başarıymış gibi göstermeye çalışan, taleplerimizin karşılanmamasına rağmen “işçilerin taleplerini dikkate alarak anlaşmanın sağlanmasında sorumluluk alan MESS yönetimine teşekkür ederiz” diyen Birleşik Metal-İş yöneticilerinin, dönüp Maden-İş'in mücadeleciler tarihine yakışır bir çizgide hareket etmeleri gerekmektedir.

Biz metal işçilerinin emeğinin karşılığını alabilmesi için tek yol; ayrı gayrı demeden, sarı sendikalara, grev yasaklarıyla karşıma çıkan istibdada ve MESS'e karşı birleşmektir. 150 bini aşkın metal işçisinin ortak çıkarı, MESS'in ve sarı sendikaların dayatmalarının boşa çıkarılmasından yanadır. Türk-İş, Özçelik-İş ve Birleşik Metal-İş üyesi işçiler olarak, önümüzdeki TİS sürecinde hakkımız olanı alabilmek için örgütlü gücümüzü kullanmalıyız. Nasıl ki bir kar tanesi tek başına hiçbir şey yapamayıp eriyip su olurken, birleştiğinde çığ yaratacak güce ulaşır ve önünde hiçbir kuvvet duramazsa; biz işçiler de birliğimizi sağladığımızda

kendi çığımızı yaratabilir, sarı sendikaları, istibdadı ve MESS patronlarını bu güçle aşabilir; emeğimizin gerçek karşılığını ancak bu yolla alabiliriz.

Hiçbir hak bize altın tepside sunulmadı. Kazanılan her hak, geçmişte birlikle ve bedel ödenerek alındı. Ayrı düştüğümüzde kaybeden, ayrı gayrı demeden birleştiğimizde kazanan hep biz olduk. Emeğimizin karşılığını almak, birlikte hareket etmekten geçiyor. Ne MESS'in dayatmaları ne de sarı sendikaların oyalama siyaseti kaderimizdir. Önümüzdeki TİS sürecinde de kaderimizi başkalarının insafına bırakmayacak; sözümüzü ve gücümüzü birleştirerek geleceğimizi kendi ellerimizle kuracağız. Çünkü bu çarkları döndüren emeğimizdir ve emeğimizin gerçek karşılığını alana kadar mücadeleden vazgeçmeyeceğiz. Metal işçisi ayağa kalktığında, MESS patronlarını da sarı sendikaları da istibdadı da çığ gibi yıkıp geçecektir.

Gebze Smart Solar'dan bir işçi

Yaşasın onurlu mücadelemiz!

Ekim ayında çıktık greve, bu süreçte havalar soğudu ısındı, gündüzler kısaldı uzamaya başladı. Başımız sıkıştı, dara düştük omzumuzu yanımızdakine dayadık. 104 gündür karanlıkta, soğukta, açlıkta, yoklukta dimdik duran 260 onurlu insan. Patron grevimizi kırmaya, üretimi başka yerde yapmaya, bizi birbirimize düşürmeye çalıştı başaramadı. Bu grev bir ekmek kavgası değil artık; bu, zincire vurulmuş bir vicdanın,

satılmış bir onurun, ezilmiş bir geleceğin isyanıdır.

Biz buradayız, kıpırdamıyoruz, eğilmiyoruz, satmıyoruz. Grev öncesinden daha güçlüyüz. Kazanmaya da kararlıyız. Ya kazanacağız ya da bu topraklarda patronun bize boyun eğdiremediği bir destan bırakacağız.

Yalnız değiliz biliyoruz, yanımızda sınıf dostlarımız var. Biz çoktan kazandık. Yeni dostlar kazandı,

örgütlülüğümüzü güçlendirerek kazandık. Sözleşme masasında da kazanacağız. Dayanışma bitmez, irademiz kırılmaz.

Sonuna kadar, son nefese kadar... Zafer bizim olacak!

Gebze Smart Solar'dan bir işçi

Patron saldırdıkça Smart işçisi birbirine kenetleniyor!

Merhaba, son bir ay içerisinde Smart patronunun yapmış olduğu grev kırıcılık ülkenin hiçbir yerinde görülmemiştir. Grevde olduğumuz Gebze Smart Solar fabrikasının siparişlerini Kayseri'deki Vespa adlı fabrikada üretmeye başladı. Ne yazık ki bunu ispatlamamıza rağmen devlet tarafından incelenme zahmetinde bile bulunulmadı.

Patron, daha sonra da Gebze fabrikasından tır çıkarmaya çalıştı. Çıkarılmış olduğu araçta ne olduğunu bilmiyoruz bu da ayrı bir grev kırıcılığı. Vespa fabrikasını incelemeye gelmeyen devlet Gebze fabrikasında ise bir gecede karar çıkardı. Bu sefer de devletin kolluk kuvvetleri bizleri yaka paça bir kenara iterek tırın çıkmasını sağladı. Burada bir kez daha kanunun, yasanın, adaletin patronların yanında işçinin ise karşısında olduğunu görüyoruz. Gebze patronu bununla da yetinmiyormuş gibi arkasından bir grev kırıcılığı daha yapıyor. Aralarında 4 tane temsilcinin de bulunduğu 44 tane işçi arkadaşımızı işten çıkarıyor. Kanunlara göre grev anında işçi çıkaramazsın, işçi alamazsın, kanunlara göre yasaktır. Ama ne yazık ki kanunlar işçiye gelince uygulanmıyor. Patronlar seni işten çıkarabiliyor. Kanun ise sana git işe dönüş davası aç diyor. Patronlara bir yasal uygulama ya da cezai uygulama yapılmıyor. İşçi kanunsuzluğa karşı da mücadele etmeye çalışıyor.

Greve çıktığımız ilk günden itibaren Smart işçisi bir destan yazıyor. Patron ne kadar grev kırıcılığı yapsa da Smart işçisi o kadar birbirine kenetleniyor. Başaramadılar başaramayacaklar. Beyaz yakalar bile tek tek işçi arkadaşlarımızı arayarak içeri girmeleri için ikna etmeye çalışıyor. Bunu da başaramadılar; işçi arkadaşlarımız onlara gereken cevabı verdi. İşverenin anlayamadığı Smart işçisinin sendikasına ve sendika temsilcilerine olan güvenidir. Kazanan onurlu bir şekilde mücadele eden Smart işçisi olacaktır. Smart solar işçisi kanunsuzluğa, adaletsizliğe, patronun grev kırıcılığına karşı dik duruşu ile bir ders daha veriyor.

Yaşasın Smart grevimiz!

Yaşasın onurlu mücadelemiz!

Dilovası Esitaş'tan bir işçi kadın

Erkek egemen kapitalist sistemi yıkmak için emekçi kadınlar en öne!

Dostlar merhaba,

Ben Dilovası'nda Esitaş fabrikasında çalışan kadın bir işçiyim. Mart ayında sözleşme görüşmelerimiz başlıyor. Fabrikalarda çıkışlar olurken, patronların kapatıp giderim diye tehditlerinin olduğu bir dönemde ister istemez korku ve endişe ortamı oluyor. OVP adı altında işçiye saldırıların daha fazla olduğu bir dönemden geçiyoruz. Bu şekilde bizleri bastırıp sindirmeye çalışıyorlar. Böyle bir dönemde tüm baskılara karşı, Smart Solar işçileri 100 günü aşkın süredir kırılmadan, yılmadan grevlerine devam ediyorlar. Polonez direnişinde olduğu gibi, özellikle de kadınların en önde mücadele verdikleri bir grev.

Bizim fabrikamız da kadın çalışanın çoğunlukta olduğu bir fabrika. Zamanında fabrikaya sendikayı getirebilmek için kadınlar en önde mücadele ettiler ve başardılar da. Eğer greve çıkarsak da yine en önde emekçi kadınlar olarak mücadele edeceğiz. Şu an Smart Solar'da en önde mücadele eden emekçi kadınlar gibi.

Biliyorsunuz dostlar önümüzdeki ay 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü. Sermayenin 8 Mart'ı çok önemsiyormuş gibi kutladıklarını videolarla reklamlarla görüyoruz. Karanfillerle, hediyeyle kadınlar çok değer veriyormuş gibi yapıyorlar. Biz böyle olmadığını çalıştığımız fabrikalarda en iyi şekilde görüyoruz. Aile yılı adı altında dayatılan esnek çalışma modeliyle kadınları tamamen çalışma hayatından uzaklaştırıyorlar. Sermaye ve devlet el ele krizin faturasını en ağır şekilde emekçi kadınlara ödetmeye çalışıyorlar.

Yaşanan kadın cinayetleri, kadını değil aileyi merkeze alan politikalar (öyle olmasa kadınlar uzaklaştırma kararı çantasındayken öldürülmezlerdi), fabrikalarda kadınların yaşadığı psikolojik şiddet ve mobbing, devlet ve sermayenin göz boyamak için 8 Mart'ı kullandığını gösteriyor.

Çürümüş kapitalist sistem erkek egemenliği ile var oluyor. Biz işçi sınıfı, en önde de emekçi kadınlar olarak bu ikisiyle mücadele etmeden tam olarak kurtuluşa ulaşamayacağız. Biz meydanlarda bunun için varız. Kadının yerinin sadece ev olmadığını, bakım hizmetlerinin sadece kadının sorumluluğunda olmadığını söylemek için meydanlardayız. Kadınları koruyan yasaların uygulanması, faillere caydırıcı cezaların uygulanması kısacası ölmek için meydanlardayız. Biliyoruz ki kazanılan her mücadele, mücadeleyi sahiplenip ayrı gayrı demeden birlik olduğunda kazanılır.

Erkek egemen kapitalist sistem dediğimiz bu düzeni yıkmak, haklı taleplerimizi dile getirmek için biz emekçi kadınlar olarak bu 8 Mart'ta da meydanlarda olacağız. En güçlü şekilde “Emekçi kadınlar en öne!” şiarını bir kez daha yükselteceğiz.

Tuzla Chen Solar'dan metal işçisi bir kadın

Emekçi kadınlar en öne!

Dostlar, yoldaşlar merhaba, Sözlerime yüz günü aşkın süre kahramanca mücadele eden Smart Solar işçilerini, memleketin dört bir yanında mücadelenin fitilini ateşleyen Migros, A101 ve BİM depo işçilerini ve bugün grevleri, direnişleri süren tüm işçileri selamlayarak başlamak istiyorum. Bugün işimiz, aşımız için, hürriyet için mücadele eden işçiler hepimize içinde bulunduğumuz zor zamanlardan çıkışın yolunu gösteriyor. O yol işgallerden, grevlerden, direnişlerden geçiyor şüphesiz.

İster fabrikamızı işgal ediyor olalım ister grev halayına durmuş ister direniş çadırı kurmuş olalım. Bu mücadelelerin hiçbirisi emekçi kadınlar olmadan olmuyor, bunu da biliyoruz. Kadınıyla, erkeği ile işçi sınıfı omuz omuza mücadele ederek Orta Vadeli Progra-

ma, sefalet ücretlerine karşı duruyor. En önünde emekçi kadınların olduğu hiçbir mücadele ise kaybedilmedi, kaybedilmiyor! Çünkü emekçi kadınlar mücadeleye atıldıklarında hem sermayenin zincirlerine hem de erkek egemenliğin baskılarına karşı mücadeleye atılıyorlar. Bugün grevler, direnişler nasıl ekmek mücadelesi ile hürriyet mücadelesini birleştiriyorsa, emekçi kadınlar için erkek egemenliğe karşı mücadele ile sermayeye karşı mücadeleyi de birleştiriyor. Emekçi kadınlar kimseden rica ederek değil, kimse onlara eşitlik bahşedeceği için değil, mücadeleyle söke söke eşitliği özgürlüğü kazanıyor. Bir kez mücadeleye atıldı mı da asla geri adım atmıyor!

Önümüzdeki 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü de müca-

deleden asla geri durmayan emekçi kadınların günü. Hem işimiz aşımız için hem hürriyetimiz için, evde görülme, işyerinde değersiz kılınan emeğimiz için, erkek şiddetiyle elimizden alınan hayatlarımız için, erkek egemenliğin söz hakkı iddia ettiği yaşamımız, bedenimiz bizimdir demek için 8 Mart'ta alanlarda olacağız. Erkek egemen kapitalist sisteme karşı verdiğimiz mücadele büyük bir mücadele, zorlu bir kavga. Ama biz onu da kaybetmeyeceğiz, çünkü kazanacağımız koca bir dünya var! 8 Mart'ta emekçi kadınlar en öne!

Dilovası Copreci'den metal işçisi bir kadın

İnsanca çalışma koşulları örgütlü mücadele ile yaratılır!

Merhaba yoldaşlar. Toplu sözleşme görüşmelerimiz başlamak üzere. Patronların "kriz var" diye diye etrafa dehşet saçtığı ama esas dehşetin biz işçilerin hayatlarında, memleketin, dünyanın esas sahiplerinin yaşamlarında gerçekleştiği bir dönemdeyiz. Bizim bu toplu sözleşmemiz patronların dertlerine derman olmuş, işçileri yoksulluk sınırının altında bir yaşamdan kurtaramamış MESS toplu sözleşmesinin gölgesinde yaşanacak. Fakat münferit sözleşmeler yapan fabrikalar olarak iş kolumuzun en

önemli sözleşmesi olan MESS'in dayattığı ve kabul ettirdiği saat ücretlerinin üzerinde ücretlere imza atabiliyor, sendikal eğitim hakkı gibi, 8 Mart, 25 Kasım gibi mücadele günlerimiz olarak takvimlerimizde yeri olan günlerde sendikal izin alabilmek gibi MESS sınırlarını aşabilecek güce sahibiz. Bu dönemde örgütlü gücümüz ile fabrikamızın özel ihtiyaçlarına ve hayat pahalılığına karşı bizlerin yükünü hafifletecek maddelere imza atmak istiyoruz. Yüzde doksani kadın işçilerden oluşan bir fabrika olarak

işçi sınıfımıza; neredeyse yirmi yıl sefil koşullarda çalıştırılmış emekçi kadınların, sendikalı olduktan ve üç toplu sözleşme dönemi geçirdikten sonra insanca çalışma koşullarına nasıl ulaşabildiğini gösterdiğimiz emsal bir sözleşmeye hazırlanıyoruz. Yolumuz açık olsun! Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

Çatalca Trakya Serbest Bölge'den bir işçi

Haklarımızı Patronların İnsafına Bırakmayalım!

Merhaba sevgili dostlar. Ben, Çatalca Serbest Bölge'de bulunan bir fabrikada çalışmaktayım. Bizler de şu an tüm işçi dostlarımız gibi zam dönemindeyiz ve zamlarımızın açıklanmasını bekliyoruz.

Fabrikamızda toplu iş sözleşmesi ve sendika olmadığı için, alacağımız ücreti ve zam oranını bilmeden çalışıyor; ancak şubat ayında maaşlarımız yattığında yeni zamlı ücretlerimizi öğreniyoruz. Henüz bir senesini dolduramamış bir işçiyim. Fabrikamızda belirli bir düzen ve işçiler için iyileştirilmiş çalışma şartları bulun-

mamaktadır.

Patron, devletin serbest bölge için sağladığı birçok vergi avantajından yararlanırken, biz işçiler verilen en düşük ücretlerle geçinmek zorunda kalıyoruz. Her yıl devletin asgari ücret zammı açıklandıktan sonra, bizler alacağımız ücretin ne olacağını öğrenmek için iki ay beklemek zorunda kalıyoruz.

İşçilerin ücretleri, ça-

alışma şartları ve düzenleri patronların insafına bırakılmamalıdır. İşçiler, çalıştıkları ortamın düzeninden alacakları zam oranlarına kadar, fabrikada her konuda söz sahibi olmalıdır. Bunun yolu ise birlikte olmak ve mücadele etmekten geçmektedir.

Bursa TOFAŞ'tan bir işçi

Toplu sözleşme bitti, kayıp büyüyor!

Toplu İş Sözleşmesi (TİS) sona erdi ancak etkileri hâlâ sürüyor. Ortada bir kazanan ve bir kaybeden varsa, bu sözleşmenin kaybeden tarafının yine işçiler olduğu açıktır. Mevcut sendikal anlayış devam ettiği sürece işçilerin gerçek anlamda kazanan taraf olması da ne yazık ki mümkün görünmemektedir.

Sözleşme süreci boyunca yaşananlar, gerçeğin algıyla örtülmeye çalışıldığını göstermiştir. "Zafer" söylemleri, sosyal medya üzerinden yapılan paylaşımlar ve kâğıt üzerindeki rakamlarla bir başarı hikâyesi yaratılmak istenmiştir. "Ülkenin içinde bulunduğu ekonomik koşullar ortada", "dışarıda iş imkânı yok", "kriz derinleşiyor" diyerek işçiler arasında olumsuz bir atmosfer oluşturulmuştur. Bu atmosfer, işçileri yüzde 20'lik bir artışa dahi sevinir hale getirmiştir. Zaten açıklanan taslakta, başlangıçta yüzde 38 gibi bir artışın alınamayacağı da herkes tarafından bilinmektedir.

Son altı aylık enflasyon düşüldüğünde ortaya çıkan tablo, yapılan zammın reel anlamda son derece yetersiz ve sembolik kaldığını göstermektedir. Bu yetersizliğe bir de vergi dilimleri eklenmiştir.

Çalışanlar daha ikinci ayda yüzde 20'lik vergi dilimine girmekte, Haziran ayında bir üst dilime geçildiğinde ise maaşlar neredeyse iki yıl önceki seviyelere gerilemektedir. Bu durumda alınan artış, gerçek bir zamdan çok vergi yükünün karşılığı haline gelmiştir.

İşçinin en önemli gücü olan grev hakkı ise grev kararı alındıktan kısa bir süre sonra fiilen devre dışı bırakılmıştır. Bu durum, sözleşme sürecinde işçinin elindeki etkili aracın nasıl işlevsizleştirildiğini açıkça ortaya koymaktadır.

TOFAŞ'ta yüzde 20'lik artışa dahi razı edilebilecek bir kitle bulunmaktadır. Ancak, bu sözleşmeden memnun olmayan, itirazı olan ancak susmayı tercih eden geniş bir kitle vardır. Bu sessizlik ne kadar sürer bilinmez; ancak tarihte pek çok kez görüldüğü gibi, bazen küçük bir kıvılcım büyük bir yangının başlangıcı olabilmektedir.

İzmir'den bir sağlık emekçisi

Zam patronun kasasına değil, emekçinin sofrasına!

Merhaba yoldaşlar. Ben İzmir'de, bir özel eğitim ve rehabilitasyon merkezinde çalışan sağlık emekçisiyim.

Geçtiğimiz senelerde en azından bir iki ay sonra açlık sınırının altına düşen asgari ücret, bu sene doğrudan açlık sınırının altında belirlendi. Özel eğitim kurumlarına verilen destek ödemesini MEB, ocak ayı sonu gibi açıklar. Tahmin edebileceğiniz gibi bu destek ödemesi de asgari ücret oranında, yani %27 civarında zamlandı. Ancak son 5-6 senede 6 kurum açan ve yeni kurumlar açmaya devam eden patron, zamlardan önce yaptığı her

toplantıda maaşlarla ilgili pek bir beklentiye girmememiz gerektiğini defalarca belirtti. Zamlar açıklandıktan sonra ise bu artışın bize değil, kendisine geldiğini ve isterse daha az zam yapabileceğini söyledi. Odasına tek tek çağırarak ücretlere %20 zam yaptığını ve kabul etmeyenlerin işten çıkabileceğini belirtti.

Neredeyse asgari ücretle çalışmamız yetmezmiş gibi, asgari ücret zam oranının bile altında artış veren bu patron figürü eminim ki hepimize çok tanıdık geliyordur. Ama patronlar şunu bilsin ki; bizim de çok tanıdık ve etkili mücadele yöntemlerimiz var. Bu yöntemler de örgütlenmekten geçiyor. Şu an herkesi işten çıkarmakla tehdit edip asgari ücret oranında bile zam yapmayan bu patronları en çok korkutan şey de budur. Bu yüzden buradan bir kez daha haykıralım: İş, aş, hürriyet için örgütlü mücadeleye!

SAG Hidrolik direnişi kazanacak!

Birleşik Metal-İş sendikasına üye olduktan sonra işten çıkarılan SAG Hidrolik işçilerinin onurlu direnişi 170 günü aşkın süredir devam ediyor. Birleşik Metal-İş Kadın Ko-

misyonu ve Smart Solar grevinden kadın işçiler Sakarya, Hendek'te bulunan direnişi ziyaret etti. Grevciler ve farklı şubelerden komisyon temsilcileri 100 günü aşkın süredir

grevde olan Smart Solar işçilerinin ve sendikanın emekçi kadınlarının selamlarını, dayanışma duygularını direnişçilere iletiler. SAG Hidrolik direnişi ve Smart Solar grevi-

ne sahip çıkalım, bizlere dayatılan yoksulluğa, haklarımızın gasbına karşı mücadeleyi büyütelim. Yaşasın işçilerin birliği, yaşasın kadın dayanışması!

İş aş hürriyet mücadelesinin öncüsü Smart Solar işçilerinin bileğini yedi düvel bükemedi!

Birleşik Metal-İş sendikasının örgütlü olduğu Smart Solar Gebze fabrikasında çalışan 261 işçi patronun sıfır zam dayatmasına karşı 22 Ekim’de greve çıkmışlardı. Dört ay boyunca devam eden grev pek çok zorluklara göğüs gerdi ve zafere doğru yürüyüşünü durmadan sürdürdü. Smart işçileri grevin ilk günündeki birliklerini hiçbir zaman bozmadı bütün işçi temsilcilerinin de aralarında olduğu 47 işçiyi işten atarak yaptığı saldırıyı kararlı bir duruşla püskürttüler. 261 işçi ile başlayan grev bir kişi eksilmeden 261 kişi ile devam etti. Smart Solar işçilerinin grevi, inatla ve Türkiye işçi sınıfına örnek olacak bir örgütlülükle devam ettikleri bu grev örgütlü işçinin bileğini bükmeye kimsenin gücünün yetmeyeceğini bir kez daha göstermiş oldu.

Grev neden ve nasıl başladı?

Smart Solar işçileri “İllaki kazanacağız ve mutlaka patrona boyun eğmediğimiz bir mücadeleyi bu topraklara miras bırakacağız” dediler. 22 Ekim’de 261 işçi patronun sıfır zam dayatmasına karşı firesiz greve çıkmıştı. Smart Solar patronu hükümetin tüm Türkiye işçi sınıfına dayattığı işçi düşmanı Orta Vadeli Programa güveniyor, işlerin kötü olmasını bahane ediyor ve işçilere sıfır zam dayatıyordu. İşçilerin talepleri ise geçinebilecek bir ücret ve sosyal haklar içindi. Grevi tetikleyen, işçilerin taleplerinden çok patronun dayatmalarıydı. Patron hiç zam vermek istemiyordu, durum bu kadar basitti.

Smart Solar işçisi ve örgütlü oldukları Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze 1 No’lu Şube, patronun öne sürdüğü bahanelere kanarak kavgadan kaçmadı. Sınıf mücadelecisi sendikal anlayışa uygun olarak bir an bile tereddüt etmeden grev çadırını kurdu, grev gözçüleri önlüklerini giydi. Smart Solar işçisinin bütün ülkeye mâl olan mücadelesi böyle başladı!

Smart Solar işçisi yedi düvele karşı mücadele etti!

Smart Solar işçileri sendikaya üye oldukları 2021 yılından bu yana kahramanca mücadele ediyorlar. İnsanca bir yaşam ve daha iyi çalışma koşulları için başladıkları bu mücadelede karşılarında sadece Smart Solar pat-

ronunu değil, yargısıyla, kolluk kuvvetleriyle koca bir sermaye düzenini buldular. Smart Solar patronu da ilk günden bu yana sermaye düzenine güvenerek hareket etti. Sermayenin siyasi iktidarı ise patronun bu güvenini hiç boşa çıkarmadı. Siyasi iktidarın ve istibdadın desteğine güvenen Smart Solar patronu grevi kırmak, işçileri yıldırma için elinden geleni ardına koymadı. Kayseri’de Vespa

Solar isimli bir fabrikada yasadışı bir şekilde fason üretim yaptırdı. İşçiler kalkıp Kayseri’ye kadar gitti ve grev kırıclığını yerinde tespit etti, fotoğraflayıp belgeledi. Ancak mahkemeler patronun kanunsuzluğuna arka çıkıp sadece izlemekle yetindiler. Smart Solar işçileri ise yılmadı, eylemlerini büyüttü. İşçiler grevin sürdüğü Gebze fabrikasından tırların mal çıkartmasına engel oldu.

Kayseri’deki grev kırıclığına karşı üç maymunu oynayan mahkemeler patronun tırı çıkabilsin diye bir günde jet hızıyla karar çıkardılar. İstibdadın polisi de patron grev kırıclılık yapmaya devam edebilsin diye işçilere saldırdı. Şirket tırların çıkışına engel olan işçileri korkutmak için tutanaklar düzenledi. Ama grevi kırmayı başaramadı. İşçiler Kayseri’de Vespa Solar fabrikası önünde, Smart Solar’ın İzmir’deki fabrikasında, Kavacık’ta şirketin genel merkezinin önünde eylemlerle grev kırıclığına karşı seslerini yükselttiler. Patron, o ana kadar yaptıkları yetmezmiş gibi, kendi hukuksuzluğuna karşı eylem yapan işçi temsilcileri de dahil, grevci işçilerden 47 işçiyi hukuksuz bir şekilde işten attı. Öncü işçileri atıp, geri kalan işçileri korkutmak, grevi kırıp üretime başlamak istiyordu. Yine başaramadı. Smart Solar işçisi yılmadı, birliğini bozmadı ve işten atılan tüm arkadaşlarına sahip çıktı.

Birleşen işçiler yenilmez! Örgütlü işçinin bileğini kimse bükemez!

Yani 261 işçiye karşı yargısıyla polisiyle koca bir düzen birleşti ama dört ay boyunca işçinin birliğini bozamadılar. Grevi kırmak için yaptıkları tüm hamleler, tutanaklar, tehditler, polis saldırısı, işten atma saldırısı, hiçbir fayda etmedi. Smart Solar işçileri her saldırıda birbirlerine, sendikalarına daha da kenetlendi. Patron işçiyi her bölmek istediğinde işçinin örgütlülüğü daha da güçlendi.

Patronların düzeninin karşısında Smart Solar işçileri de ilk günden itibaren bir gün bile yalnız kalmadılar. Grev çadırı başka fabrikalardan işçilerin ziyaretleriyle doldu taşı. Smart Solar işçisi mücadele ederken fabrikalarda, yalnızca Birleşik Metal’in örgütlü olduğu fabrikalarda değil, farklı sektörler de dahil olmak üzere Smart Solar’la dayanışma sesleri yükseldi. Smart Solar işçisinin sesi sınırları aşır şirketin patronunun çok ciddi yatırımlarının ve bağlanmalarının olduğu Bulgaristan’a bile erişti, Bulgar işçiler de Türkiye’den Devrimci İşçi Partisi’yle birlikte Smart Solar işçileri için dayanışma eylemi yaptılar.

Smart işçilerinin iş aş hürriyet grevi yol gösterdi!

Çünkü Smart Solar işçileri grev çıkarken farkında değillerdi ama, yalnızca bir fabrikanın işçilerini ilgilendiren bir toplu sözleşme mücadelesine girişmemişlerdi. Smart Solar grevi Türkiye işçi sınıfının iş aş hürriyet mücadelesinin önemli bir parçası olmuş, Smart Solar işçileri bu mücadelenin öncüsü olmuştu. Ve Smart Solar işçileri grevlerini alımları ak, başları dik bir şekilde, Türkiye işçi sınıfının yüz akı olarak, patrona bir kez bile boyun eğmeden, bir arkadaşlarını bile arkada bırakmadan sürdürdüler. Daha da önemlisi Smart Solar işçileri sadece patrona karşı değil sermayenin düzenine karşı mücadele ettiklerinin bilincine vardılar. Birleşen işçilerin bileğini kimsenin bükemeyeceğini gösteren Smart Solar işçileri, işçi sınıfının örgütlü mücadelesinin saflarında bu bilinçle çok daha güçlü ve örgütlü bir şekilde var olmaya devam edecekler!

Bursa OYAK Renault’dan bir işçi

OVP, sendikal tutarsızlıklar ve bedeli ödeyen işçiler!

Orta Vadeli Program (OVP), kâğıt üzerinde rakamlardan oluşan bir program gibi anlatılıyor. Oysa bizim için OVP, soframızdaki ekmeğin küçülmesi demek. Geçimin her geçen gün daha da zorlaşması demek. Enflasyonla mücadele deniyor ama bu mücadelenin yükü dönüp dolaşıp işçinin sırtına biniyor. Ücret zamları baskılanıyor, vergi yükü artıyor, sosyal haklar ise sessiz sedasız geri çekiliyor.

OVP’de sözü edilen sıkı para ve maliye politikaları, Toplu İş Sözleşmelerinde (TİS) karşımıza çıkıyor. Zam pazarlıklarında “makûl olun”, “rekabet gücü”, “istihdam” gibi ifadeler havada uçuşuyor. Ancak fabrikada gerçek çok net: Cebe giren para her ay biraz daha eriyor. Enflasyon düşmese bile maaşlar baskı altında tutuluyor, geçim derdi kalıcı hale geliyor.

Bu tabloda sendikaların durduğu yer belirleyici. Ama özellikle Türk Metal sendikasının yıllardır sergilediği sarı sendika tutumu işçiler için artık sürpriz değil. Patronlardan yana duran, işçinin talebini büyütme yerine törpüleyen bu anlayış uzun süredir değişmiyor. OVP’nin işçiye ne getirdiği ortadayken, bu programa uygun sözleşmelerin “kazanım” olarak sunulması inandırıcı bulunmuyor.

Zaman zaman sert açıklamalar

yapılıyor, eylem çağrıları geliyor. Grev kararı alındığında fabrikada bir umut doğuyor. “Belki bu kez olur” deniyor. Ama grev kararları kısa sürede geri çekildiğinde, o umut da sönüyor. Yıllardır aynı tablo yaşanıyor: Söylem sert, sonuç patronların istediği gibi. Bu da ister istemez şu soruyu gündeme getiriyor: Ortada gerçek bir mücadele mi var, yoksa süreç baştan sona yönetiliyor mu?

OVP’ye karşıymış gibi görünen açıklamalarla, OVP’nin sınırları içinde kalan sözleşmeler yan yana geldiğinde sendikal güven ciddi biçimde zedeleniyor. İşçiler bir yandan artan hayat pahalılığıyla boğuşurken, diğer yandan kendilerini temsil ettiğini düşündükleri yapıların tutarsızlığıyla karşı karşıya kalıyor.

Bugün mesele sadece düşük ücretler değil. Asıl mesele, işçinin sözünün masada ne kadar karşılık bulduğu. OVP’nin çizdiği bu dar alana itiraz edilmediği sürece, hangi sözleşme yapılsa yapılsın sonuç değişmeyecek. Fedakârlık yine işçiden istenecek, bedeli yine işçiler ödeyecek.

İşçilerin beklentisi açık: Tutarlı bir duruş, şeffaf bir süreç ve gerçekten mücadele eden bir sendika. Aksi halde OVP ile uyumlu politikaların yükü, bugün olduğu gibi yarın da işçinin omuzlarında kalacak.

SubMed direnişinden bir işçi kadın

SubMed direnişçileri olarak yılmayız, vazgeçmeyiz!

Ben Submed direniş çadırından Songül Karaoğlu; direnişimiz üç aydır devam ediyor. İçerdeki baskıları kırmaya çalışıyoruz, inanıyoruz ki en yakın zamanda bitecek. İçerdeki arkadaşlarımıza da tekrardan söylemek istiyorum; dik dursunlar, baskılara boyun eğmesinler. Amacımız hakkımızı almak. Fazlasını istemiyoruz, hakkımız olanı istiyoruz. Sadece üç ay değil gerekirse altı ay gerekirse bir sene yılmadan yıkılmadan dimdik bir şekilde direnişimize devam edeceğiz. Şuradan söylüyorum ki bizi durduracağını yıldıracığını düşünenler varsa kendilerini yormasınlar. Bu benim değil bizim davamız. Vazgeçmeyeceğiz!

Esenyurt’tan bir petrokimya işçisi

Biz olmadan hiçbir çark dönmez!

Merhaba arkadaşlar,

Ben Esenyurt’ta plastik hammadde üreten, Amerikan menşeli bir fabrikada çalışıyorum. Sendikası işyerlerinde ocak ayı, işçiler için belirsizlik demektir. “Zam ne olacak ne zaman açıklanacak; patron neyi uygun görecektir” diye beklemekle geçer. Bizim fabrikamızda da durum farklı olmadı.

Haftalar boyunca işçiler arasında farklı söylentiler dolaştı zam oranları için ama yönetimden tek bir açıklama gelmedi. Sürekli “Amerika’ya bildirdik, onay bekliyoruz” demekle yetindiler. O onay ise bir türlü gelmedi.

Ocak ayının son haftasında, maaşlara sadece üç gün kala ortaya çıktılar. “Onay hâlâ gelmedi, Amerika ve Avrupa’da zamlar nisan ayında yapılıyor” diyerek zamların nisan ayına kalabileceğini söylediler. Yani dört ay boyunca bizden sabretmemizi, açlık sınırında yaşamamızı beklediler.

Bu dört aylık kayıp, biz işçileri daha da yoksullaştırmak, borca ve çaresizliğe sürüklemek demektir. Ama biz kaderimize razı olmadık. Gece vardiyasında bir araya geldik ve “zam açıklanana kadar üretim durur” dedik. Çarkları durdurduk. Önce üretim müdürü gece saat 2’de geldi, bizi vazgeçirmeye çalıştı. Ardından fabrika müdürü geldi, tek tek konuşarak sözler verdi. Ama biz biliyorduk: Hak verilmez, alınır.

Sonuç da bunu gösterdi. Aylardır gelmeyen onay, altı saatlik iş durdurma eyleminden sadece on iki saat sonra çıktı. Üç gün sonra zam maaşlarımıza yansıdı. Yani patronun “imkânsız” dediği şey, işçiler birleşince bir günde mümkün oldu. Bu bize çok şey öğretti. Birlik olunca kazanıyoruz, sessiz kalınca kaybediyoruz. Şimdi bu örgütlülüğü büyütmenin, sendikalaşmanın ve patronlara “Biz olmadan hiçbir çark dönmez!” demenin zamanıdır. Bir daha bizden habersiz, sırtımızdan plan yapamayacaklarını onlara hep birlikte öğretmeliyiz.

Devrimci İşçi Partisi olarak genel başkanımız, Sungur Savran’ın ve Yunanistan’dan kardeş partimiz EEK’in (İşçilerin Devrimci Partisi) genel sekreteri Savas Mihail-Matsas’ın da katılımıyla Smart Solar işçilerini grevlerini 102. gününde ziyaret ettik. İşçilere hitaben yaptığı konuşmasında Ege’nin öteki yakasından Yunanistan işçi sınıfının selamını getirdiğini söyleyen Savas Mihail-Matsas, Smart Solar işçilerinin mücadelesini ilk gününden beri takip ettiklerini ve mücadelelerini kendi mücadeleleri gibi sahiplendiklerini belirtti.

Savas Mihail-Matsas’ın ardından Smart Solar işçilerine seslenen DİP Genel Başkanı Sungur Savran Smart Solar işçilerinin mücadelesinin işçi sınıfına mahkemeler ve kolluk kuvvetleri aracılığıyla eziyet çektiği patronlar sınıfına karşı esas kavganın işçi sınıfı iktidarı için verilmesi gerektiğini vurguladı.

MESS sözleşmesi imzalandı: Patronların “veremeyiz” yalanı, işçinin “geçinemeyiz” gerçeğine baskın çıktı!

Metal sektöründe Eylül ayından beri devam eden MESS grup toplu iş sözleşmesi görüşmeleri 22 Ocak'ta anlaşmayla sonuçlandı. Türk-İş'e bağlı Türk Metal, DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş ve Hak-İş'e bağlı Öz Çelik-İş sendikalarının imzaladığı anlaşmaya göre ilk olarak saat ücreti brüt 140 liranın altında olanlara 140 lirayı geçmemek üzere 10 lira tamamlama yapılacak. Ardından tüm ücretlere önce yüzde 20 zam yapılacaktır ve bu zammın üzerine brüt 17,61 lira seyyanen ek yapılacak. İkinci altı ay için ise yüzde 13'lük bir zam öngörülüyor. Eğer enflasyon daha yüksek çıkarsa çıkan enflasyon rakamı geçerli olacak.

Sarı sendikalar bütün süreç boyunca fabrikalarda patronların sözcülüğünü yaptı

Toplu sözleşmeler doğası gereği iki taraftan oluşur: Patron tarafı ve işçi tarafı. Fakat MESS sözleşmelerinde iki taraf birbirinden bu kadar net ayrılmıyor. Türk Metal ve Özçelik-İş sendikaları taslak hazırlanmasından imza aşamasına kadar MESS ile tam bir uyum içinde hareket ediyor. Türk Metal'in sendika ağaları, fabrikalarda yaptıkları taslak anketlerinde utanmadan ücret zammı için en yüksek yüzde 25 seçeneğini koydu, sonra da yüzde 20-

25 bandında bir anlaşma yönünde işçilere algı ve baskı yaparak MESS'in fabrikalardaki sözcülüğünü yaptı.

Öte yandan, MESS'e bağlı fabrikalarda çalışan işçilerin sadece yüzde 7'si Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu fabrikalarda çalışıyor. Buna rağmen MESS sözleşmelerinde metal işçilerinin öncüsü olma rolünü her zaman Birleşik Metal-İş sendikası üstleniyor. Her şeyden önce Türk Metal'in taslağının MESS ile birlikte hazırlandığı gün gibi ortadayken, Birleşik Metal-İş taslağını fabrika komiteleri aracılığıyla hazırladı. Birleşik Metal-İş'in taslağı eksiklerine rağmen metal işçilerine ait olan tek taslaktı. Yine Birleşik Metal-İş sendikası sözleşmenin önemli aşamalarında karar alma mekanizmalarına işçi temsilcilerini de dahil eden tek sendikadır. Birleşik Metal-İş sendikası tabanından aldığı bu güçle dönem dönem bir lokomotif gibi metal işçilerine öncülük etmeyi başardı.

Metal işçisinin lokomotifi hız kesti

Fakat bir önceki sözleşmeden bu yana geçen süreçte Birleşik Metal-İş sendikası fabrikalarda işten çıkarma saldırılarına ve iktidarın işçi düşmanı politikalarına karşı sürekli ve somut bir mücadele örgütledi. Birleşik Metal-İş sendikası son bir

buçuk yılda 5 binden fazla üye kaybetti. İşten çıkışlara boyun eğmenin sonucunda metal işçilerinin kendilerine olan güvenleri zedelendi ve patronların eli güçlendi. Bu dönemi sakın geçirek patronların insafa gelmesini uman anlayış hiçbir olumlu sonuç vermedi. Beklentileri düşürerek “süreci yönetme” taktiği MESS'i daha da cesaretlendirdi.

Patronlar saldırmaya devam edecekler! Gerekli dersleri çıkaralım ve işçi düşmanı Orta Vadeli Programa karşı ayrı gayrı demeden mücadele edelim!

MESS patronlarının durmaya niyeti yok. Eğer bu sözleşme sürecinde açılan yaralar sarılmazsa patronlar saldırılarına daha da sert bir şekilde devam edecekler. Bu yaralar, ancak tabandaki işçilerin söz ve karar sahibi olduğu, eleştirinin ve özleştirmenin işletildiği bir mücadeleyle sarılabilir. Sürecin dersleri çıkarılmalı ve bir sonraki sözleşmenin hazırlıkları şimdiden başlamalıdır. O hazırlık da ancak ve ancak Orta Vadeli Programa karşı metal işçilerinin ayrı gayrı demeden mücadele etmesiyle olur. İşten çıkarmalara ve başta kıdem tazminatının gasbedilmesi olmak üzere kazanılmış haklarımıza yönelik her türlü saldırıya karşı sendika ayrımı yapmadan mücadeleyi büyütelim. Ayağımızı fabrikalara ve işyerlerine basarak tüm işçi sınıfını seferber etmek üzere birleşik işçi cephesini inşa edelim. Krizin faturasını krizi yaratan patronlara ödetmek ve MESS'e karşı büyük mücadeleye hazırlanmak için safları sıklaştıralım!

Migros depo işçisi kazanacak!

Migros depolarında çalışan işçiler patronun sefalet dayatmasına ve işçilerin sendikal haklarını gasbetmesine karşı Depo, Liman, Tersane ve Deniz İşçileri Sendikası (DGD-SEN) öncülüğünde mücadelenin fitilini 23 Ocak'ta ateşlediler. Migros'un Esenyurt deposunda başlayan fiili grev kısa sürede yayıldı. 10 farklı ilde, Migros'un 12 deposunda çalışan 5 bine yakın işçi patronun yıllık yüzde 28 zam, taşeron çalışma ve sarı sendika dayatmasına karşı fiili grevlerle direnişe geçti. Talepleri yüzde 50 zam, banka promosyonunun işçilere ödenmesi, vergiyi patronun ödemesi ve sendikal örgütlülüğü kırmak, işçileri sarı sendika Tez-Koop-İş'e mecbur bırakmak için kullanılan işkolu değişikliği yöntemine son verilmesiydi.

Yıllardır Migros depolarındaki işçiler bir yandan sefalet ücretlerine ve ağır çalışma koşullarına mahkûm edilirken, örgütlenmeleri

de taşeron sistemi ile engelleniyordu. Depolardaki fiili grev dalgası herhangi alt işverenle sınırlı kalmadan Migros'un tüm depolarına yayıldı. Migros'tan sonra BİM ve A101 depolarındaki işçiler de eylemlere katıldı.

“Biz bir aileyiz” lafını dilinden düşürmeyen Migros patronu ise işçilerin meşru direnişine taleplerini dinleyip, seçip örgütlenedikleri sendika olan DGD-SEN ile muhatap olmak yerine direnişin öncülerinden 300 civarı işçiyi işten atarak karşılık verdi. İşten atma saldırısıyla direnişi bitirmeyi hedefleyen patron umduğunu bulamadı, direniş evinin önüne de taşındı. O aşamada bir yandan direnen işçileri işleriyle, ekmekleriyle tehdit ederken diğer yandan kamuoyunu da yalan açıklamalarla manipüle etmeye çalışan Migros patronu Tuncay Özilhan'ın evinin önünde yüzlerce Migros işçisi toplandı. Tuncay Özilhan'ın yalanlarına karşı depo işçilerinin gerçeklerini anlattılar.

Bu sefer devreye, Tuncay Özilhan'ın yardımına koşan istibdadın polisi girdi. 100 Migros işçisi gözaltına alındı, hem de ters kelepçeyle! Eş zamanlı olarak Migros'un İzmir Torba-

lı'daki deposunda da 7 işçi gözaltına alındı. Smart Solar'da grev kıran patrona kalkan olan polis, bu kez de depo işçisinin fiili grevini kırmak için kolları sıvadı. Beykoz'da patronun evinin önündeki polis saldırısından sonra, Migros'un Esenyurt deposu önündeki direniş alanını da polis abluka altına aldı. Bugün Migros depo işçileri kahramanca mücadele ediyorlar. Patronun hilelerine, devletin baskılarına boyun eğmeden mücadeleyi büyütüyorlar.

Migros depo işçilerinin talepleri sonuna kadar meşru, mücadeleleri ise tüm işçi sınıfının mücadelesidir. Migros patronu Tuncay Özilhan, işçilerin meşru taleplerini derhâl karşılamalı ve DGD-SEN ile masaya oturmalıdır! Sefalet zammına karşı geçinebilecek ücretler tüm işçilerin Orta Vadeli Program'ın karanlığından, bize dayattığı sefaletten, örgütsüzlükten ve güvencesizlikten kurtulmanın yolu Migros işçileri gibi örgütlenip mücadele etmektir. Emekçi halkımız Migros depo işçilerinin mücadelesini desteklemeli, Migros mağazalarını işçilerin talepleri karşılanana kadar boykot etmelidir! İş, aş, hürriyete giden yol örgütlü mücadeledir!

Levent Dölek

Kürt sorunu ve sınıf siyaseti

Solda Kürt sorunundan bahis açıldığında sınıftan bahsetmek, pek çok zaman meselenin etrafından dolanmanın bir vesilesi olagelmıştır. Sınıftan ve sınıf siyasetinden pek uzak olan sol liberal ve sol Kemalist eğilimlerin konu Kürt sorununa gelir gelmez sınıfı hatırlaması, emek sermaye çelişkisinden dem vurmaya başlaması tipiktir. Bu tür oportünist söylemlerin ikna edebileceği bir Kürt işçi olacağını zannetmiyorum. Zira her Kürt işçisi bu tür bir söylemin ardındaki sömürgeci kokusunu hemen hisseder. Kürt sorununu, Kürdün ezilmeye ve eşitsizliğe karşı bir mücadelesi olarak değil de Türkün canını sıkıyan bir mesele olarak yaşayan sosyal şovenist yaklaşım hemen kendini ele verir. Sosyal şovenizm ile enternasyonalizmi ayıranın HDP/Dem Parti çizgisiyle yakınlık ya da uzaklık olduğunu zannetmek ise çok yaygın bir yanıltır. Sosyal şovenist ya da sömürgeci sol bakış açısı Kürt sorununun çözümünü değil, Kürt sorunundan kurtulmayı ister. Örneğin bugün karşıt uçlarda gözükiş sosyal medyada birbiriyle atışan solcuların tamamı Öcalan'ın Kürt sorunu çözülmüştür diyerek yaptığı açılımı olumlu değerlendirmekte buluşmaktadır. Solda ne yazık ki “ah bir şu Kürtler Kürt sorununun peşinden gitmeyi bıraksa da önümüz açılsın” diye bir inanış, adeta bir hurafe çok yaygındır. Bu hurafe ne kadar sınıfsal ifadelerle gerekçelendirilse de kaynağında sınıf siyaseti değil tam tersine sınıf siyasetinden uzaklık vardır. Çünkü siyasete sınıfsal perspektiften bakmayınca açılımın gerçekten silahların bırakılması ya da barışla ilgili bir yanı olduğu zannedilmiş, özünde sömürgeci burjuvazinin yayılmacı çıkarlarına yaslanan bir “petrol açılımı” olduğu görülmemiştir.

Sınıf siyaseti ise aynı tabloya bakıp başka sonuca varır. Eğer Türk-Kürt ittifakı halkların kardeşliği ve eşitliği değil de mezhepçi bir ortaklık ve karşıtlık temelinde tanımlanıyorsa, emperyalizme ve sömürgecilığe karşı değil de İran'ın nüfusuna karşı bir stratejik hamle olarak emperyalizme ve Siyonizme pazarlanıyorsa burada çözüm yoktur. Bir “petrol açılımı” vardır. Karşımızda olan Türk ve Kürt gençlerinin başka halklara karşı savaştırılması ise burada barış yoktur, haksız savaşların hazırlanması vardır. Böyle olmasa Bahçeli'nin Suriye'de Fırat'tan Dicle'ye boylu boyunca temizlik yapmaktan bahsettiği günün ertesinde Öcalan'ın kendisine gönderdiği kilimin törenle takdim edilmesi gibi absürtlükler nasıl yaşanır? Bu anlamda Bahçeli'nin gündeme taşıdığı ve sahiplendiği Öcalan'ın umut hakkının bir yönüyle Kürt halkının çözüm umudunun karşısında yükseliyor olması nasıl açıklanır?

Sınıf siyaseti “Kürt sorunu yoktur sadece emek sermaye çelişkisi vardır” demek değildir. Sınıf siyasetinin düsturu “bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin”dir. Türk işçisinin ve emekçi halkının Kürt halkının ezilmesinde hiçbir çıkarı olmadığını tespit ederek işe başlar. Türk işçisinin milliyetçi eğilimleri çıkarı orada olduğundan değil, sömürgeci burjuvazinin ideolojik hegemonyasından kaynaklanmaktadır. Bu hegemonyanın kırılmasının yolu da sınıf mücadelesini harlamaktan geçer. Burjuvazi böler grev halayları birleştirir! Eğer Kürt burjuvazisi ve toprak ağaları sömürgeci burjuvaziyle işbirliği yaparak Kürt işçisinin, emekçisinin, yoksul köylüsünün taleplerinden yan çiziyorsa burada olumlu anlam yüklenecek bir şey yoktur. Türkün ne hakkı varsa Kürdün de aynı hakları olmasından hiçbir zarar görmeyecek olanlar, Kürdün ne emeğini ne toprağını sömüren Türk işçi ve emekçileridir. Sınıf siyaseti, sınıf çelişkisini ulusal ezme ve ezilme ilişkilerinin üzerini örtmek için kullanmak değildir. Tam tersine, sınıf siyaseti sınıf mücadelesi bayrağına ulusların ve dillerin tam eşitliğini yazmaktır. İşçilerin birliğinin yanına halkların kardeşliğini koymaktır. Bu siyasetin adı proleter enternasyonalizmidir. Bu Marx'ın ve Lenin'in yoludur. Darağacında yaşasın Türk ve Kürt halklarının kardeşliği diye haykıran Denizlerin yoludur.

İşte bu yüzden meselenin HDP/DEM çizgisine yakın uzak olmakla, işbirliği yapıp yapmamakla ilgisi yoktur. O yüzden bir tarafta HDP/DEM ile birlikte petrol açılımı komisyonlarında istibdad partileriyle ve Amerikan muhalefetiyle birlikte MİT ve Genelkurmay'dan brifing alıp ortak rapor tartışmakla, eline Türk bayrağı alıp HDP/DEM'e söverek genelmeye selam çakmak Kürt sorununa Kürt sorununu yaşayan Kürdün gözünden bakmamakta ortaklaşmaktadır. Sınıf siyaseti ise Kürt sorununda Kürt işçisini, emekçisini, yoksul köylüsünü muhatap alır, Kürt eziliyorum dediği müddetçe bu sorunu ve çözümünü sahiplenir. Bu yüzden sınıf siyaseti bugün HDP/DEM'den uzaktaysa bu Kürt halkına değil düzen siyasetine olan mesafedendir. Bayrağına Türkün, Kürdün ve tüm halkların tam eşitliğini yazan sınıf siyaseti düzen siyasetinden uzaklarda fabrikalarda, işyerlerinde, emekçi mahallelerinde iş, aş, hürriyet mücadelesinde mayalanmaktadır. Dolayısıyla sınıf siyasetinin Kürt sorunundaki çözümü de düzen siyasetinin sözde çözümlerinden çok uzaktadır. Bu çözümün ufkı ne sözde açılım komisyonlarıyla ne de Kerkük'ün petrolleriyle sınırlanmıştır. Bu çözümün ufkı geniştir. Menzili ulusların ve dillerin tam eşit olacağı emperyalizmden, Siyonizmden ve sömürgecilikten arındırılmış Batı Asya Sosyalist Federasyonu'na kadardır.

Davos çöplüğünde pay kavgası! Akbabalar birbirine düştü!

Davos, İsviçre'nin kartpostalları süsleyecek güzellikte bir kasabasıdır. Lüks otelleri, pahalı restoranları, dev kongre merkezleriyle tanınır. Dışarıdan bakıldığında parlıtlı bir vitrin gibidir. Ama bu vitrin ardında bir çöplüğü saklar. Savaşın, yoksulluğun, talanın ve sömürünün biriktiği koca bir çöplüğü... Bu dağ gibi çöp yığınının tepesine her yıl akbabalar üşür. Dünyanın en zengin patronları ve düzen siyasetçileri burada buluşur. "Davos Zirvesi" denilen buluşma bu yıl 19-23 Ocak arasında yapıldı. Zirvede konuşulanlar ise tüm dünyanın işçilerini ve emekçilerini yakından ilgilendiriyordu.

Hırsızların sofrasında tatlar kaçık!

Davos Zirvesi'nde bu yıl tansiyon yüksek, yüzler asıktı. Yıllardır aynı sofrada oturup işçilerin, emekçilerin etini çiğ çiğ yiyenlerin bu yıl tadı biraz kaçıktı. Çünkü artık sofralarında hiç olmadığı kadar büyük bir pay kavgası var. Hepsini bir diğerinin önünden kapmaya çalışıyor.

Emperyalistlerin en sevdiği kelimelerden biri "işbirliği"dir. İşbirliği yapalım ki birbirimize düşmeden dünyanın bütün zenginliklerini paylaşalım derler. Fakat bu yıl herkesin aklında "kim neyi kapacak?" sorusu vardı. Amerika Başkanı Trump konuşmalarında açık açık "önce Amerika" vurgusu yaptı. Dünya ticaretinde, enerjide, askeri meselelerde Amerika'nın çıkarlarını dayatacağını ve dünyanın geri kalanının da paşa paşa buna razı geleceğini ilan etti. Avrupalı emperyalistler ise bu sözleri alkışlamak yerine dişlerini sıktı. Bir yıldır Trump'ın türlü hakaretlerine, aşağılamalarına katlanan Avrupalılar yine işbirliği ve diyalog nutuklarına sarıldılar.

Buzlar eriyor, yağma başlıyor!

Davos'ta en önemli konulardan biri de Grönland'dı. Trump, Danimarka'nın kontrolündeki bu dev adayı bir süredir açık açık talep ediyor. Amerika'nın bu iştahı tesadüf değil. Kuzey Kutbu'nda buzlar eriyor, yer altı zenginliklerine ulaşmak kolaylaşıyor, yeni ticaret rotası açılıyor. Yani bu hem bir yağma fırsatı hem de kontrol ihtiyacı. Danimarka gibi küçük bir ülkenin orayı hak etmediğini söyleyen Trump, kendi müttefiklerini üstü kapalı tehdit etti ve aslında orayı bir şekilde zapt edeceğinin de sinyali verdi.

Dışarıdan bakıldığında bu gösterişli baloya bir Trump delisi gelmiş ve

bütün eğlenceyi zehir etmiş gibi görünebilir. Oysa tüm bunlar Trump iktidara geldiği için başlamadı. Bunlar zaten bir şekilde yaşanacaktı. Trump sadece her şeyi daha kaba, daha çıplak şekilde ifade ediyor. Dünya düzeni artık Trump gibilerine ihtiyaç duyuyor.

Emperyalistler günah çıkarıyor

Kanada Başbakanı konuşmasında "uluslararası kurallara dayalı düzen" hikâyesinin uydurmaya olduğunu, güçlü olanın zaten işine geldiği gibi davrandığını, uluslararası ticaretin adaletsiz olduğunu, uluslararası hukukun bir kandırmaca olduğunu itiraf etti. Fakat bu ikiyüzlü şahsiyetin bunları dile getirmesinin bir sebebi var. Trump Kanada'yı ABD'nin 51. eyaleti yapmak istiyor ve dalga geçmesine bu adama "Kanada Valisi" diyor. Yani kim takar Yalova kaymakamını!

Dünyanın en büyük finans tekellerinden BlackRock'ın CEO'su ise "sistem 30 yıldır halka hiçbir şey vermedi, kapitalizmin faciasına hazır olun" dedi. O da dünyada üretilen zenginliğin küçük bir azınlığın elinde toplandığını ve milyonlarca insanı işsiz bıraktıklarını itiraf etti.

Fransa Cumhurbaşkanı Macron ise kuralların ayaklar altına alındığı, yalnızca en güçlünün hukukunun geçerli olduğu bir dünyaya doğru kaydığımızı söyledi. Sanki bugüne kadar dünyada Amerika'nın, Avrupa'nın, NATO'nun kuralları geçerli değilmiş gibi...

Bu emperyalistler bugün günah çıkarıyor çünkü yıllardır dönen çarkları artık dönmüyor ve yıllardır anlatıkları masallara artık kimse inanmıyor. Peki, pişmanlar mı? Hayır. Yine olsa yine yaparlar mı? Evet!

Çöplükte kavga sürerken biz de boş durmayalım

Davos'ta tüm bu olan biten şunu gösteriyor: Bu düzen büyük bir kriz içinde, büyük bir patlamanın eşiğinde. Emperyalistler birbiriyle didişirken olan yine işçi sınıfına, emekçilere olmasın. Onların kavgası bir gün öyle büyüyecek ki bir dünya savaşına girişecekler. Ve ölüme yine her milletten milyonlarca işçiyi sürecekle.

Onlar böyle didişirken, işçi sınıfının önünde tek bir yol var: safları sıkılaştırmak, örgütlenmek, kendi partisini inşa etmek ve bu düzeni tarihe gömmek!

Davos'tan yayılan pisliğin kokusu genzimizi yakıyor ve bu pisliği de ancak bir dünya devrimi temizler!

İŞÇİ İÇİN DAVOS SÖZLÜĞÜ

Davos Terimi	Gerçek Anlamı
Davos Zirvesi	Dünyanın en büyük hırsızlarının buluşması: Akbabalar Kurultayı
Diyalog ruhu	Ezenlerin fısıldaşarak anlaşması, ezilenlerin ağzına bir parmak bal çalip uyutması
Stratejik iş birliği	Yağmacıların parolası. Aslında: "Birimiz tutsun, diğeri soysun!"
Kurallara dayalı uluslararası düzen	Emperyalistlerin diğer ülkelere dayattığı ama kendilerinin pek de umursamadığı sistem

DAVOS'A KİMLER KATILDI?

- ✓ Kapitalist devletlerin yöneticileri ve düzen siyasetçileri
- ✓ Bankalar ve finans şirketleri
- ✓ Silah, maden, enerji, teknoloji tekelileri
- ✓ Krizlerden, iflaslardan, savaşlardan fırsat kollayan yatırım şirketleri

KİMLER DAVOS'TA YOKTU?

- ✓ İşçiler
- ✓ Emekçiler
- ✓ Emekliler
- ✓ İşsizler

DAVOS'A KATILAN BİR KAPİTALİST

- Toplantıya özel jetiyle ya da lüks aracıyla gitti.
- Akşam yemeğine bir işçinin yıllık ücretini ödedi.
- Lüks otelin sıcak odasında uyudu.
- "Krizi nasıl fırsata çeviririm, hangi siyasetçinin cebine para sıkıştırmalıyım?" diye kafa yordu.

İŞE GİDEN BİR İŞÇİ

- Kış soğukunda, güneş doğmadan tıka basa dolu servisle işe gitti.
- Yetmeyen öğle yemeğini yedi; mesai dönüşü markette bir paket tavuk, bir kalıp peynir alırken kırk kere düşündü.
- Kombiyi düşükte çalıştırmak zorunda olduğu için iki kat yorganın altında uyudu.
- Ay sonu kira, faturalar nasıl denkleşecek, kart borcu nasıl ödenecek diye kafa yordu.

GRÖNLAND NERESİ? BU KAVGA NİYE?

Kuzey Kutup bölgesinde bulunan, neredeyse tamamı buzlarla kaplı devasa bir adadır.

- Yüz yıllardır Danimarka'nın sömürgesidir.
- Bu adada Inuit halkı yaşar. Kendi başına karar almalarına izin verilmez.
- Stratejik açıdan artık hiç olmadığı kadar önemlidir. Kim bu adayı kontrol ederse, kutup bölgesindeki petrole ve ticaret yollarına da o hükmedecek.
- Bu yüzden ABD bu adaya çökmeye çalışıyor.

Aynı bayrak altında farklı dünyalar! Sınıfını bil ve safını seç!

Nusaybin-Kamışlı sınırındaki gösterilerde Türk bayrağının indirilmesi büyük infiale neden oldu. Bu infial bazı ırkçı-milliyetçi kesimlerce Kürt düşmanlığının bir gerekçesi yapılmak istendi. Oysa gösterilerin organizasyonunda başı çeken Dem Parti'nin sözcüsü Ayşe-gül Doğan da olayı "Toplumun ortak değeri olan bayrağa saygısızlığı kabul etmiyoruz. Haklı bir protesto yürüyüşünü provoke eden bu tür davranışları kesinlikle tasvip etmiyoruz." sözleriyle kınamıştı. Ama yine de AKP tansiyonu yükseltmeye devam etti: "En güçlü karşılık verilecektir!" Daha sonra stadyumlar Türk bayraklarıyla donatıldı, okullar yeni dönemde bayrak konulu derslerle açıldı. Peki bu güçlü karşılık kime yönelikti? Yoksa yine iktidar bayrak etrafında oluşan mil-

li duyguları iyice coşturarak başka gerçeklerin üstünü mü kapatmaya çalışıyordu?

Bayrağa saygı gösteren suistimal edilmesine de karşı çıkmak zorundadır

Bayrak, bir devletin egemenlik sembolüdür. Halklar da devletlerin bayraklarına ortak bir sembol olarak değer verirler, sahip çıkarlar. Bizler işçi sınıfı sosyalistleri olarak halkın değer verdiği sembollere ve ülkelerin bayraklarına saygısızlık yapmayız ve böyle bir şeyi kabul etmeyiz (İsrail gibi terör oluşumlarının paçavraları müstesna!). Ama bayrakların ezilen halklara, emekçilere ve yoksullara karşı işlenen suçları örtmek için kullanılmasını da reddederiz.

Fabrikaların kapısında bayrak dalgalanıyor, içinde Anayasa değil orman kanunları işliyor

Ve şunu sorarız: Devletin egemenliğinin sembolü olan bayrağın kapısında dalgalandığı fabrikaların içinde Türkiye Cumhuriyeti Anayasası geçiyor mu? Cevap açık. Hayır geçmiyor. Baskı, mobbing, hakaret, aşağılama ve angarya işçinin gördüğü günlük muamele. Bunlar en temel vatandaşlık haklarının çiğnenmesi. İşçiler insanca çalışmak ve geçinecek ücret için sendikalaştıklarında ise işten atılıyorlar. İşçilerin Anayasal güvence altındaki sendika hakkı her gün ayaklar altında çiğneniyor. Bizce bunun bayrağı çiğnemekten farkı yok! Sizce var mı? O halde neden devlet bu bayrağı korumuyor tam tersine pek çoğu Amerikan, İngiliz, Alman, Japon, Fransız vatandaşı olan patronlara arkaya çıkıyor? Cevap açık! Çünkü sermayenin devleti hüküm sürüyor!

Dev bayrakların dikildiği meydanlar işçi sınıfına kapatılıyor

Meydanlara dev bayraklar dikiliyor ama işçiler o meydanlarda (örneğin Taksim meydanında!) işçi bayramını kutlamak istediğinde neden Türkiye Cumhuriyeti'nin meydanları Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı işçilere kapatılıyor? Neden hakkını arayan işçilerin yürü-

düğü yollara barikatlar kuruluyor? Cevap açık! Çünkü sermayenin devleti hüküm sürüyor!

Bayrak yakıran özde vatandaşlar

Türkiye bayrak provokasyonlarını çok görmüş yaşamıştır. Bunlardan en çarpıcı olanlarından biri 2005'te Mersin'de yaşanmış ve Newroz mitinginde bir grup çocuğun Türk bayrağını yakması yine büyük bir infial uyandırmıştı. Daha sonra çocuklara Türk bayrağının takım elbiseli kişiler tarafından verildiği ortaya çıktı. Mahkeme sürecinde incelenen görüntü kayıtlarından bu kişinin Mersin Vatansever Kuvvetler Güçbirliği ve Kuvayı Milliye 1919 gibi derneklerin kuruluşunu yapmış bir şahıs olduğu belirlendi. Oysa bu olayın ardından Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök bayrak yakanları "sözde vatandaşlar" olarak tanımlamış ve durumdan vazife çıkartan ya da düpedüz faşistler tarafından kışkırtılan güruhlar Kürtlere yönelik linç girişimlerinde bulunmuştu. Oysa bayrağı yakıran, bu faşist kafanın "özde vatandaş" olarak gördüklerindendi!

Halkın ekmeği küçüldükçe bayraklar büyüyor

Ülkeye baktığımızda iktidarların toplumda yoksulluk, işsizlik ve

hayat pahalılığı arttığı dönemlerde bayrak, ezan laflarına sarıldığını görüyoruz. Her taraf bayraklarla donatılmakta, şehirlerin tepelerine, meydanlara dev boyutlarda bayraklar dikilmektedir. Şehit asker ailelerinin evlerine asılan bayrakların arkasında yoksul gecekonducular vardır. Adeta memlekette halkın ekmeği küçüldükçe bayraklar büyümektedir.

Bizim bayrağımızın altında sermayeye ve emperyalizme karşı mücadele var! İşçilerin birliği ve halkların kardeşliği var!

O zaman meseleye işçi sınıfının gözünden bakmamız ve sınıfsal bir tutum almamız gerekir. Bayraklar resmi olarak bir ülkenin tüm vatandaşları için ortak olan bir semboldür ama aslında her ülkede halklar sınıflara bölünmüş haldedir. Bir fabrikanın kapısında da o fabrikanın önündeki grev çadırında da aynı bayrak dalgalanır. Ama aynı iki bayrağın altında, aynı ülkenin sınırları içinde ayrı iki dünya vardır. Mesele dünyayı yani sınıfını bilmek ve safını net olarak seçmektir. Emegün bayrağımızın altında sermayeye ve emperyalizme karşı hürriyet kavgası verilir! Bu bayrağın altında işçilerin birliği halkların kardeşliği vardır!

Devrimci İşçi Partisi Bildirisi:

Katil ABD İran'dan elini çek Batı Asya'dan defol!

Dünya üzerinde barbarlığın ve gericiliğin odağı olan ABD emperyalizmi, dünyanın en kanlı ve vahşi terörist örgütü olan Amerikan ordusunu Batı Asya'ya yığıyor. Emperyalist barbarlığın hedefi İran... İran'ın hedef olmasının sebebi ise İsrail Siyonizmine karşı direnişi desteklemesi, Gazze soykırımını süresinde İsrail'e tuttuğu 12 gün savaşlarında Siyonist oluşuma büyük yara vermesi ve tüm bu özellikleriyle ABD emperyalizmi ve onun bekçi köpeği İsrail Siyonizminin çıkarlarıyla çatışmasıdır. Karşı karşıya olduğumuz emperyalist saldırganlık karşısında İran'ın askeri zaferinden yana olmak ve bunun için mücadele etmekten başka haklı ve ilerici bir tavır olamaz. **ABD emperyalizminin ve İsrail Siyonizminin karşısındayız! İran'ın yanındayız!**

Tam teşekküllü şekilde Batı Asya'ya çöreklenen ve İran'a yönelen ABD emperyalizmi ve İsrail Siyonizminin temsil ettiği gericilik ve barbarlık Mollalar dahil herhangi bir İranlı odağı kıyaslamak kabul edilemez. Irak'ta "Ne Sam ne Saddam" gerici sloganıyla sembolize olan tarafsızlık politikasının, savaşın yakıcı gerçekliği içinde, aslında saldırganı desteklemek anlamına geldiğini tarih bize gösteriyor. ABD işgalinin yarattığı yıkımın ve kaostan, ABD eliyle uygulanan sistematik işkencenin, sivil katliamlarının ve bizzat ABD eliyle kıskırtılan mezhepçi boğazlaşmaların anısı tazedir. **ABD emperyalizmi ve İsrail Siyonizminin hiçbir koşul ve şart altında ehven-i şer olarak**

görülemediği izaha dahi gerek olmayan bir gerçektir.

Ayrıca faşizme doğru koşar adımla giden Trump ve onun temsil ettiği Amerikan emperyalist sermayesinin çıkarları sadece bölgedeki halkları değil, tüm dünya halklarını ve nihayet Amerikan emekçi halkını da tehdit etmektedir. Trump, büyük depresyondan çıkamayan emperyalist kapitalizmin, içine düştüğü ölümcül krize bir cevabıdır. Trump'ın MAGA ideolojisi ve dünya pazarını parçalayan politikaları tüm dünyayı Amerikan nükleer gücünün gölgesinde, Amerikan askerlerinin postalları altında yeniden birleştirmeye yönelik faşist yayılmacılığın bir başlangıcıdır. Hitler'in faşizmi ne kadar barışçıl olsa Trump da o kadar barışçıldır. **Barışın yolu Ukrayna'dan Latin Amerika'ya Afrika'dan Pasifik'e dünyanın her yerinde ve bugün Batı Asya'da ve İran'da, ABD'nin yenilmesinden geçmektedir!**

ABD'nin bölgede İran'a karşı terörist yığınağının ve saldırı tehditlerinin ne İran halkının ne de diğer Batı Asya halklarının ekmeği ve hürriyet talepleri ile bir ilgisi vardır. Trump, ekmeği ve hürriyet için mücadeleye eden İran halkına yardım etmeye gelmiyor. Emperyalist ve Siyonist çıkarları savaşla dayatmaya, halkın mücadelesini bastırma-ya, bir avuç Şah taraftarı ve benzeri satılık gruplar eliyle İran'da yaşayan her millettten memleketten emekçi ve yoksul halkı zincire vurmaya geliyor. **ABD'nin derdi daha önce Irak'ta ve Libya'da ve**

şimdi Venezuela'da yaptığı gibi, İran'ın doğal kaynaklarını emperyalist şirketlerin yağmasına açmaktır. İran halkını köleleştir-mektir. İran halkı hürriyet istiyor, Amerikan esareti değil!

ABD'nin İran'ın nükleer programını saldırı bahanesi yapmasının hiçbir haklılığı ve meşruiyeti yoktur. İsrail'in ABD'nin himayesinde elde ettiği gayri resmi ve kayıt dışı nükleer cephanelik tüm Batı Asya ve dünya halkları için baş tehdittir. İsrail, ABD'nin elinde hiçbir uluslararası anlaşmaya dahil olmayan adeta bir ruhsatsız tabancadır. ABD'nin İsrail'in güvenliği adı altında izlediği tüm politikaların tek bir anlamı vardır, o da Siyonist katliam şebekesine güvenlik içinde suç işlemeye serbestliği sağlamaktır. Bu serbestliğe Gazze soykırımının cezasız bırakılmasının yanı sıra nükleer soykırım da dahildir! Bu anlamda, **İran'ın nükleer programı sadece sivil yönüyle değil askeri boyutlarıyla da bir meşru müdafaa hakkıdır.**

Trump'ın İran'a yönelik anlaşma ve uzlaşma çağrılarının da en ufak bir samimiyeti yoktur. Trump bir anlaşmanın değil terör tehdidi altında İran'a diz çöktürmenin peşindedir. Trump'ın İran'a saldırı zamanlamasını belirleyen ise asla müzakere süreçleri değil, Amerikan terör ordusunun bölgede yeterli konuşlanmayı sağlaması ve İsrail'in İran'dan ve direniş örgütlerinden gelecek olası misillemelerine karşı hazırlıklarını tamamlamasıdır.

ABD'nin saldırı hazırlıkları bağlamında Suudi Arabistan, Ka-

tar, Kuveyt, Irak, Ürdün, Birleşik Arap Emirlikler, Bahreyn, Umman ve bizim için en önemlisi olan Türkiye'deki askeri üsleri son derece belirleyicidir. Trump, İran'a saldırı hazırlıkları için uçak gemisi ve savaş gemilerinden oluşan büyük bir görev gücünü Basra Körfezi'ne gönderirken hem bir gövde gösterisi yapmakta hem de bir zaafını açık etmektedir. ABD'nin İran'a karşı saldırısında bölgedeki askeri üslerine tam anlamıyla güvenememektedir. Çünkü Amerikan İsrail saldırganlığı her ne kadar işbirlikçi rejimlere emperyalist yağmadan küçük büyük paylar vadetse de tüm rejimler halklarının bu saldırganlığın karşısında olduğunu bilmektedirler ve ABD ile işbirliğinin mutlaka bir bedeli olacağının da farkındadırlar. İsrail Siyonizminin suçları onun koruyucusu ve azmettiricisi olarak ABD'yle işbirliğinin maliyetini arttırmaktadır. Ayrıca **ABD emperyalizmi işbirlikçilerine asla eşiti olarak muamele etmemiştir. ABD'ye hizmet edenler eninde sonunda köpek muamelesi ile karşılaşmıştır.**

İşbirlikçi burjuvalar, para babaları ve petrol ağaları her daim emperyalistlerden daha çok kendi emekçi halklarından nefret etmekte ve korkmaktadır. Bu gerçeğin diğer yüzünde ise emekçi halkların emperyalizme ve Siyonizme olan nefretinin işbirlikçi rejim ve iktidarlara karşı bir mücadeleyle bütünleşmesi zorunluluğu bulunmaktadır. **Bugün bizler emperyalist-Siyonist terörün askeri yenilgisi için sadece İran halkının yanında olduğu-**

muz ilan etmiyoruz, aynı zamanda Türkiye'nin bu saldırganlığa doğrudan ve dolaylı olarak ortak olmasını da reddediyoruz.

Türkiye derhal NATO'dan çıkmalıdır! NATO'dan çık NATO'yu yık!

Batı Asya'ya kan kusturan İncirlik ve İsrail'e kalkan olan Kürecik üsleri derhal kapatılsın!

Olası bir Amerikan terör saldırısı karşısında Amerikan mali varlıklarına el konsun! Amerikan mülkleri ve yatırımları işçi denetiminde tazminatsız kamulaştırılsın!

Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı emekçi halk seferberliği!

Emperyalist Siyonist barbarlığın karşısında insanlığın kurtuluş mücadelesinde birleşelim!

ABD'nin karşısında İran halkının yanında olalım!

Kahrolsun Amerikan emperyalizmi! Kahrolsun İsrail Siyonizmi!

Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!

Batı Asya ve Kuzey Afrika emperyalizmden ve Siyonizmden arındırılsın!

Yaşasın ulusların ve dillerin tam eşitliği üzerinden yükselecek Batı Asya ve Kuzey Afrika Sosyalist Federasyonu!

29 Ocak 2026

Sungur Savran

Zoka

Okyanus ötesinde Amerika kıtasında “saraydan başkan kaçırma” olayı yaşandı ya. Venezuela Başkanı Nicolas Maduro 3 Ocak’ta Amerikan emperyalizminin haydutlarınca kaçırıldı ya. Orada olan bu bölgede de sarsıntılar yaşanacağını işareti ya. Bizimkiler derhâl bir “iç cephe” tartışmasına başladılar.

Erdoğan, halkı her türlü savaşı desteklemek zorunda bırakmak istiyor: “İç cepheyi sağlam tutacak, orada gedik açmak için fırsat kollayanlara karşı daima uyanık olacağız.”

Bahçeli de kendine pay çıkarıyor: “Şimdi anlaşıldı mı iç cephemizi tahkim etmekteki samimi gayretimizin haklılığı?” diyor.

Ama ne Erdoğan ne Bahçeli, “bu Amerika gangster, başındaki adam da Baba filmindeki heriften beter, biz NATO’dan ayrılalım” demiyor. Varsa yoksa “iç cephe”.

Muhalefet de “iç cephe” zokasını bir güzel yuttu. Erdoğan’la Bahçeli lafı açtı ya, hepsi toptan topa girdi.

Özgür Özel: “Erdoğan iç cepheyi güçlendirmek istiyorsa içerideki kimseye düşman hukuku uygulamayacak.”

Ali Babacan: “İç cepheyi tahkim etmemiz gereken dönemlerden geçiyoruz, ancak ülkeyi kutuplaştırarak iç cepheyi tahkim edemezsiniz.”

Müsavat Dervişoğlu: “İç cephenin güçlendirilmesi bu hükümetin güçlendirilmesi anlamına gelmemektedir. İç cephenin güçlendirilmesi” ... şudur budur.

Ahmet Davutoğlu: “Kutuplaştırmayacaksınız, şeytanlaştırmayacaksınız.”

Ümit Özdağ: “İç cephe Anayasa Mahkemesi kararlarının uygulanması ile güçlenir.”

Ocak ayının ilk 10 günü Türkiye para babaları düzeninin siyasetçileri iç cephe ile yattı kalktı yani.

İşin tuhaf yanı ne biliyor musunuz? Bu son tartışma başlayana kadar Türkçede böyle bir laf yoktu! Savaşa giren bir ülkede askerin çarpıştığı cephenin dışında kalan alanlara Türkçede “cephe gerisi” denir!

Bize inanmıyorsanız Google amcaya sorun. Ne çıktı?

Başka sözlüklere de bakın. Hepsi ama hepsi “cephe” dışındaki alanlara “cephe gerisi” der. Bir sürü kitap var, çeşitli savaşlarda “cephe gerisi”ni anlatan. İşte bazı kitap başlıkları: Cephe Gerisi, Cihan Harbi’nin Cephe Gerisi, Basına Göre Cephe Gerisi ve Cephedeki Faaliyetleriyle İstiklâl Kadınları.

“İç cephe”yi google’layın, karşınıza sayfalar boyu sadece her türden duvar boyası reklamı çıkacaktır!

Eee, ne öyleyse bu “iç cephe”? Muhtemelen işini bilmeyen bir çevirmen NATO eğitim malzemesini çevirirken “home front” terimini “iç cephe” ile karşılamıştır. Askeriyede “iç cephe” denmeye başlanmıştır. Ama önemlisi bundan sonra.

İktidarın bir danışmanı, “muhterem beyefendi, bu Amerikalılar iç cephe diyor, biz de öyle söyleyelim, böylece halkı her türlü savaşımızı desteklemek zorunda bırakmamız daha kolay olur” demiştir. “Eviniz de savaşın cephesidir” deriz.

İktidar bunu güzel bulmuştur. Muhalefet de zokayı yutmuştur!

Halkın her savaşı destekleme gibi bir sorumluluğu yoktur! Fetih savaşlarına, onun bunun topraklarına ve petrolüne el koymaya, başka halkları Osmanlı döneminde olduğu gibi köleleştirmeye yönelik savaşları halkın desteklemesini beklemeyin.

NATO denen emperyalist savaş makinesinin içinde yer aldığınız için Trump’ın bu bölgedeki planlarına omuz verme çabalarınıza destek vermek zorunda değil kimse. Haklı savaş vardır, haksız savaş vardır.

Trump ve benzerleri, Siyonist İsrail ile birlikte Batı Asya’yı (Ortadoğu’yu) hallaç pamuğu gibi atıyor. Türkiye’nin işçileri, emekçileri, gençleri, Trump’ın Ortadoğu hallacı olmayacaktır!

İsterseniz bütün savaş terimlerini değiştirin. Haksız savaş, haksız savaş olarak kalacaktır.

NATO Türkiye’nin boynunda paslı bir zincirdir!

Bir zincir var ki, birileri bunu altın bir madalyon gibi gururla taşır. Aynı zincir ki birileri için paslı, ağır ve soğuktur. Ülkenin bir avuç kapitalisti ve onların siyasetçileri için bu zincir ticaret serbestisinin, yüksek kârların, hazine bonolarının teminatıdır. Milyonlarca işçi ve emekçi için ise zillet, baskı ve eziyettir. Yetmiş dört yıl önce Türkiye’nin boynuna vurulan bu zincirin adı NATO’dur.

18 Şubat 1952: Türkiye’nin NATO’ya girdiği o uğursuz gün

18 Şubat 1952 Pazartesi günü Türkiye Büyük Millet Meclisi’nde heyecanlı bir gündü. Tamamı düzen partilerinin vekillerinden oluşan mecliste yüzler gülüyor, herkes sonucunu baştan bildiği bir oylamaya hazırlanıyordu. Yıllardır “Batı’ya açılan kapı”, “Sovyet tehdidi”, “ulusal güvenlik”, “hür dünyanın parçası olmak” diye tekrarlanan yalanlar meyvesini vermiş ve işi nihayete erdirmeye vakti gelmişti. İşte o uğursuz gün, düzen partilerinin vekilleri aynı yerden emir almışçasına kaldırdılar ellerini ve bir çekimser oya karşı 409 kabul oyuyla, Türkiye NATO’ya girdi.

Türkiye burjuvazisi tek mil vazi-yette oyunu vermiş, rahat bir nefes almıştı. Uzun süredir bekledikleri kapı açılmıştı. O kapının ardında sermaye için yeni pazarlar, yeni ortaklıklar vardı. Türkiyeli patronlar NATO şemsiyesi altında “komünizm belasından” korunmayı umuyordu. Türkiye’nin NATO’ya girişi, memleketin işçi ve emekçilerinin geleceği için alınmış bir karar değildi. Bu karar, bu topraklarda işçinin emekçinin sırtından geçinen bir avuç patronun, Amerika öncülüğündeki emperyalist sistemle kurduğu ortaklığın resmî belgesiydi. Ve bu ortaklığın bedeli, Kore’de yoksul işçi ve köylü çocuklarının kanıyla ödenmişti.

Türkiye NATO’ya girdi, NATO Türkiye’yi zapt etti

Bir kapı açıldı, Türkiye NATO’ya girdi. Bir kapı daha açıldı, NATO Türkiye’ye girdi. Amerikan postalları Anadolu topraklarını çiğnedi. Emperyalist gemiler limanlarımıza demirledi. Üsler inşa edildi, uçaklar indi. İncirlik’te nükleer silahlar, Kürecik’te radarlar... Türkiye Sovyetler Birliği’nin yanı başında, emperyalizmin ileri karakolu haline getirildi.

NATO’nun işi sadece üs kurmak, silah konuşlandırmak değildi. NATO, Türkiye’nin içine bir “düzen” yerleştirdi. Bu düzen, işçinin örgütlenmesini durduracak, halkın sesini kesecek, sokakları korkuyla dolduracak bir

düzeni. Gitgide büyüyen Türkiye işçi sınıfının mücadeleye yönelişini durduracak araçlar NATO laboratuvarlarında üretildi. Gladyo, kontrgerilla, Komünizmle Mücadele Dernekleri... Grevlerde, meydanlarda, sokaklarda işçi sınıfı ne zaman ayağa kalksa bu karanlık ağin tezgâhları sahaya sürüldü. CIA’nın ön ayak olduğu komando kamplarında yetişen faşistler işçi sendikalarına, sosyalist örgütlere Amerikan silahlarıyla saldırdı. NATO’nun eliyle beslenen bu karanlık düzen, işçinin sesini boğmayı kendine görev bildi.

NATO’nun laboratuvarından çıkan kontrgerilla, sokaklara indi. Öncü işçiler, devrimci gençler, sosyalist aydınlar faşist kurşunların hedefi oldu. Kontrgerilla 1977 1 Mayıs’ını kana buladı. Ardından Maraş’ta, Çorum’da mezhepçi katliamlar yaptı. İşçi sınıfının büyük önderlerinden DİSK’in kurucu başkanı Kemal Türkler’i öldürdü.

Bu kirli hatın en kanlı durağı ise 12 Eylül darbesi oldu. Amerika’nın “bizim çocuklar” dediği generaller tanklarını işçi sınıfının ve sosyalistlerin üzerine sürdü. İşçi sınıfının onlarca yılda dişıyla tırnağıyla kazandığı haklar bir gecede gasbedildi. Grevler yasaklandı, sendikalar kapatıldı, işçi önderleri ve sosyalistler zindanlarda işkenceden geçirildi. Bunlar olurken Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) Başkanı Halit Narin “Bugüne kadar işçiler güldü, bundan sonra gülme sırası bizde!” dedi.

Bugün 12 Eylül’ün düzeni hâlâ ayakta. Taşeron, güvencesizlik, sendikasızlık, uzun çalışma saatleri, düşük ücretler, grev yasakları... Bugün fabrikada, şantiyede, madende işçinin karşısına dikilen ne varsa o darbenin ve NATO’nun mirasıdır.

Her şey açık, meydandadır: NATO Türkiye işçi sınıfının kanlısıdır, düşmanıdır. NATO’nun ellerinde Türkiye işçi sınıfının kanı vardır.

İşçinin, emekçinin, mazlum halkların düşmanı

NATO işçi sınıfının düşmanı. NATO mazlum halkların da düşmanı. Bu emperyalist savaş örgütü, dünyanın dört bir yanında mazlum halklarının ümüğüne çöker. İşgal ettiği her ülkeye kan ve gözyaşı taşır. Ardında ise sefil bir halk, yıkıma uğramış bir ülke bırakır. Amacı emperyalist patronlar biraz daha semirsin diye dünyanın dört bir yanını yağmalamaktır. İşte bu ülkenin patronları da Türkiye’yi bu yağmaya ortak etmek istediler. Bir zaman sonra Türkiye, NATO’da aldığı görevlerle ve topraklarımızda bulunan emperyalist üslerle komşu ülke ve halklar için emperyalist tehdidin merkezi konumuna geldi.

Daha dün Filistin’i yerle bir eden İsrail, İran’a saldırırken Kürecik’ten gelen istihbarata güvendi. NATO üyesi Türkiye gidip de o radarın şalterini indiremedi çünkü elleri NATO üyeliğiyle zincirlenmişti!

İncirlik Üssü’nde ise Amerika’nın atom bombaları duruyor. Olası bir savaşta hedef alınacak ilk yer burası. Bu emperyalist haydutlar yeni bir dünya savaşına girişirse ateşle kavrulacak topraklarımızda ot bile bitmeyecek ve biz milyonlarımızla öleceğiz. Ateşle oynuyorlar, milyonlarca işçiyi ve emekçiyi ateşe atıyorlar!

İşte bu yüzden bilinçli ve onurlu her işçi Türkiye’nin NATO üyeliğinden gurur değil utanç duyuyor. Türkiye’nin NATO üyeliği ve emperyalist üslere ev sahipliği yapması hem Ortadoğu (Batı Asya) için hem de bu ülkenin emekçi halkı için bir tehdittir. “Türkiye NATO’dan çıksın, İncirlik ve tüm emperyalist üsler kapatılsın!” sloganının ardında yatan işte bu gerçeklerdir.

18 Şubat 1952’de Meclis’te kaldırılan eller, Türkiye işçi sınıfının ve emekçi halkın geleceğini emperyalizme zincirledi. Yetmiş yılı aşan süredir boynumuza vurulan bu zincirin kırılma vakti geldi! NATO’dan çıkalım, emperyalist zincirleri kuralım!

Trump'ın planı, soykırımın devamı

ABD emperyalizminin başı Donald Trump, ilk başkanlık döneminde olduğu gibi Filistin'in İsrail tarafından sömürgeleştirilmesine, Filistin halkına yönelik Siyonist baskılara ve Filistinlilerin 1948 ve 1967'de kitlesel olarak çıkarıldıkları topraklarına dönme hakkının çiğnenmesine tam destek veriyor. Gayrimeşru İsrail devletinin 2023 sonundan beri Gazze'deki Filistinlilere uyguladığı soykırıma da tam destek verdi Trump. Sonra da kalkıp geçtiğimiz Eylül'de "barış planı" yaptım diyerek ortaya atıldı. Plan dediği, Filistin halkının uğradığı mezalimin farklı şekillerde sürmesi, bu halkın haklı ve meşru direniş örgütlerinin silahsızlandırılması ve dolayısıyla Gazze'nin İsrail tarafından bir süre sonra yutulabilmesi için bir ön hazırlık. Ekim ayında kabul edilen planın adında "barış" geçiyor, ama bu barış yabancı dildeki karşılığı "pax" olan, iki tarafın meseleleri çözerek barıştığı değil, birinin diğer(ler)ine silah ve

baskı zoruyla dayattığı barış. Faşist Trump bir de utanmadan teşekkür ve ödül bekliyor bu planı için!

Planda neler var?

Planın en önemli yanı, emperyalizm destekli İsrail ordusuna karşı bir varoluş savaşı veren Filistinlilerin silahsızlandırılmasını öngörmesi. Filistinli örgütler bunu en başından beri haklı olarak reddediyor. Planın yürürlüğe girdiği tarihten itibaren İsrail'in kafasına göre saldırıp 500'den fazla Filistinliyi katletmiş olması bile tek başına bu maddenin ne anlama geldiğini gösteriyor. Anlaşma ayrıca haksız olarak tutsak edilen on binlerce Filistinlinin özgürlüğü için Filistin direnişinin El Aksa Tûfanı sırasında aldığı esirlerin serbest bırakılmasını takiben bölgeye yardım malzemelerinin girişini öngörüyordu. Bu bir yandan İsrail'in ateşkes öncesinde soykırım suçu işlediğinin bir kanıtıyken, diğer yandan bu konuda halen büyük sorunların yaşanıyor

olması, planın bu maddesinin de göstermelik olduğunu anlamamızı sağlıyor. Plan ayrıca Gazze'nin idaresini Gazze halkına sormadan bir teknokratlar kuruluna verip, bunu da Trump'ın başkanlığında bir "barış kuruluna" bağlıyor. Bu kurulun sevk ve idaresinde emperyalistlerin pis işlerini yapmak üzere bir de uluslararası askeri güç Gazze'ye konuşlandırılacak.

İstibdad, ABD ve İsrail'in çıkarları için kadroda

Bu kurula geçtiğimiz günlerde Hakan Fidan da dahil oldu. İstibdad medyası bu gelişmeyi her zamanki gibi Filistin halkı için olumlu bir şeymiş gibi sunuyor, ama Fidan'ın orada olmasının tek bir amacı var, Gazze'deki Filistin örgütlerinden en büyüğü olan Hamas'ın bu plana ikna edilerek silahlarını teslim etmeye yönlendirilmesi. İstibdad rejimi aslında yıllardır Hamas'ı İsrail'i tanıma ve silahlı mücadeleyi ikinci plana atmaya ikna ederek örgütün

içindeki İran'a daha yakın olan silahlı kanadın etkisini kırıp, Katar ve Türkiye eksenine daha bağlı siyasi kanat üzerinden kendine bağlamak için girişimlerde bulunuyordu. Dolayısıyla Filistin direnişinin elinden silahları birisi alacaksa bunu en iyi yapacak olanın istibdad rejimi Dışişleri Bakanı Fidan olacağı da açıktı. Fidan'ın orada olmasının, Filistinlilerin İsrail'den güvenceler olarak silah bırakmasına yarayacağını söyleyenlere de tatlı rüyalar dilemek gerekiyor. Zira İsrail'in şimdiye kadar uyduğu bir ateşkes, saldırmadığı ya da işgal etmeyi

düşünmediği bir komşusu yok. Netanyahu bağıra bağıra büyük İsrail'i kuracağız diyor. Bu arada, kurula girmek için 1 milyar dolar ödeme yapıldığı iddiası doğruysa, emekliye, asgari ücretliye verilmeyen paraların neden Siyonistlerin çıkarları için harcadığını da istibdada sormamız gerekiyor.

Planın silahsızlandırmayı da içeren ikinci aşamasına içinde bulunduğumuz Şubat ayı itibari ile geçilecek. Emperyalistlerin ve Siyonistlerin nelere yelteneceğini hep beraber göreceğiz.

ABD Hazine Bakanı doları İran'a karşı silah olarak kullandıklarını açıkladı!

ABD Hazine Bakanı Scott Bessent Senato Bankacılık Komitesi'nde İran'a karşı dolar silahını kullandıklarını açıkladı. Bessent, İran'da dolar kıtlığı oluşturmak için çalıştıklarını, İran'daki en büyük bankalardan birinin çökmesiyle finansal sistemde kırıma yaşandığını, İran Merkez Bankası'nın para basma kararının ardından İran Riyali'nin kontrolsüz şekilde değer kaybettiğini belirttikten sonra şöyle dedi: "Enflasyon patladı ve bunun sonucunda İran halkını sokaklarda gördük."

ABD Hazine Bakanı bu süreçteki rolü konusunda biraz abartılı konuşsa da söylediklerinde gerçek payı var. İran ekonomisi bir yandan emperyalizmin yaptırımlarıyla boğuşurken diğer yandan petrol ve doğalgaz ihracatına bağımlı bir kapitalist ekonomiyi sürdürmeye devam ediyor. Kapitalizmden vazgeçmeyen İran'daki molla rejimi, ihracatçı burjuvalara ekonomik güç veriyor, ekonomiyi dolara bağımlı hale ge-

tiriyor ve emekçi halkı sefaletle itiyor. Bu şekilde burjuva molla rejimi Amerikan emperyalizminin eline füzelerden daha güçlü bir silah vermiş oluyor. Burada büyük dersler

var. Biz Devrimci İşçi Partisi olarak emperyalist zincirlerden kurtulmak için dolar yasaklısın diyoruz. Döviz ticareti üzerinde tam devlet kontrolü ve dış ticarete devlet tekeli savunuyoruz.

Bunlar olmazsa ne mi olur? ABD size bir şey yaptırmak istediğinde dolar silahıyla size diz çöktürür. Ya dolar olmadığı için paranız pul olur ya da dolar toplamak için faize batar borç kölesi olursunuz. İngiliz

Mehmet, Merkez Bankası döviz rezervlerinin rekor kırdığını söylüyor ama bu paranın daha fazlasını alıp götürmek için geldiğini gizliyor. 2026 yılının başında sadece Ocak ayında 457 milyar lirayla faiz ödemekte rekor kırdığımızı anlatmıyor. Yani ülke ekonomisinin tamamen savunmasız bırakıldığı Amerikan emperyalizminin dolar ve faiz silahına karşı korunmanın tek yolu sosyalizmdir!

Filistin halkının gerçek dostları Filistin halkının yanında olmaya devam ediyor. 27 Ocak Salı akşamı İstanbul'da Filistin Eylem Komitesi bir basın açıklaması düzenleyerek "Soykırım vanalarını kapat" çağrısı yaptı. Komite, Ceyhan Limanı üzerinden İsrail'e enerji sevkiyatının tamamen durdurulmasını ve İsrail'e yönelik kapsamlı bir ticaret ve enerji ambargosu uygulanmasını talep ediyor.

Çocuk istismarı, insan kaçakçılığı, fuhuş, cinayet, yamyamlık: Epstein dosyaları Medeniyet maskesi altındaki barbarlığı ifşa etti!

Epstein ve kadın ortağı Ghislaine Maxwell'in yargılandığı suçlar arasında insan kaçakçılığı, reşit olmayan kız ve erkek çocuklarının sistematik cinsel istismarı ve fuhuş gibi suçların yanı sıra tanık beyanlarında çocuklara işkence yapılması, cinayet ve insan bedenine ait parçaların yendiği ritüellere dair iddialar da yer alıyor. Dünyanın siyasi, ekonomik, kültürel ve bilimsel zirvesine bakıyoruz ve

orada aşağılık varlıkları görüyoruz. **Gördüğümüz şey gerçeğin ta kendisidir çünkü emperyalizmin zirve olarak sunduğu yer aslında insanlığın çukurudur!**

Beyaz adamın yamyamlığı!

Epstein suç şebekesi herhangi bir sapıklık olayı değildir. Bu şebeke emperyalizmin medeniyet projesinin ta kendisidir. Bu projenin kökünde beyaz adamın üstünlüğü-

ne inanan ve sömürgeleştirilen toprakların yerli halklarını insandan aşağı varlıklar olarak gören ırkçılık ideolojisi vardır. Trump şimdi İran'a karşı özgürlük adı altında aynı barbarlığı taşıyor. En yaygın ırkçılık örneklerinden biri, Afrikalı ilkel kabilelere yapılan yamyamlık yakıştırmasıdır. Oysa tüm dünya şimdi kendi ırkını üstün gören beyazların yamyamlık partilerinden haberdar olmaktadır. Oysa garp cephesinde değişen bir şey yoktur!

Emekçi halk Epstein'in Türkiye ayağının peşine düşmeli ve hesap sormalı!

Türkiye'nin emekçi halkı öncelikle bu pisliğin Türkiye'deki uzantılarının üzerine gitmelidir. ABD'nin Türkiye Büyükelçisi ve Trump'ın Batı Asya'daki özel tem-

silcisi Thomas Barrack, Epstein'e attığı "çocukla birlikte fotoğrafını gönder ve beni gülümset" mesajıyla belgelerde yer alıyor. Sadece Epstein'a attığı söz konusu mesajı bile bu şahsın istenmeyen adam ilan edilerek ABD'ye defedilmesi için yeterlidir. Bununla birlikte derhâl Rixos otellerine el konarak kamulaştırılmalı ve Tamince'nin "Dubaili iş adamı Sultan Bin Süleyman istedi kıramadım, bir şey rica etti, uyguladım." diyerek itiraf ettiği "masözlük eğitimi" adı altında yapılan faaliyetler araştırılmalıdır. Epstein dosyaları vesilesiyle Türkiye'de yeniden gündem olan Adana doğum evinden İncirlik Üssü'ne uzanan çocuk kaçırma iddialarının, Yenidoğan çetesinin, deprem dönemlerinde kaybolan çocuklara dair iddiaların üzeri-

ne gidilmelidir. Tüm bunlar için barolar, tabip odaları, sendikalar ve demokratik kitle örgütlerinden oluşan bir bağımsız araştırma komisyonu kurulmalıdır.

Epstein'in dostu halkların düşmanı Amerikan elçisi Barrack defol!

Rixos'a el konsun ve kamulaştırılsın!

Tamince ve sorumlular tutuklu yargılsın!

Bağımsız araştırma komisyonu kurulsun!

*Bu yazının Epstein dosyalarındaki suçları ve suçluları ayrıntılı olarak teşhir eden, komplo teorilerini eleştiren uzun versiyonunu Gerçek'in internet sitesinden okuyabilirsiniz.

Ertuğrul Oruç**Sağlık, kasko gibi satılır mı?**

Sağlığın piyasaya açılması ve özelleştirilmesi yalnızca sağlık hizmetlerini paralı hale getirmez; aynı zamanda devletin sunduğu sağlık hizmetlerinin her geçen gün niteliğini yıpratın bir işlev de görür. Özel sağlık sigortaları, sağlık hizmetlerinin özelleşmesine aktif biçimde katkı sunarak kamu sağlık sistemini adım adım aşındıran ve sağlığı bir hak olmaktan çıkarıp kasko mantığına indirgeyen bir düzenek yaratır.

Özel sağlık sigortası şirketleri sigortalarını, araç kaskolarına çok benzer bir mantıkla pazarlar. Trafikte her an kaza yapabileceğiniz ve yüksek masraflarla karşılaşabileceğiniz hatırlatılır; bu riskin yıllık bir prim karşılığında devredilebileceği söylenir. Özel sağlık sigortaları da benzer bir vaatte bulunur: “Her an hasta olabilirsiniz, devlet hastanelerinde çare bulamayabilirsiniz; gelin, sizi şimdiden sigortalayalım.”

Bugün Türkiye’de özel sağlık sigortası sistemine dâhil olan kişi sayısı yaklaşık 8 milyondur. 2024 yılı itibarıyla bu alanda dönen toplam para miktarı 136 milyar liraya ulaşmıştır. Bu rakamlar, özel sağlık sigortacılığının Türkiye’de uzun süredir yaygın olduğu izlenimi yaratabilir; ancak bu yaygınlaşma görece yenidir.

Özel sağlık sigortalarının Türkiye’deki serüveni 1980’li yıllarda başlasa da, sağlık sistemi içine gerçek anlamda yerleşmesi Türkiye tarihinin sağlık alanındaki en güçlü piyasacı müdahalesi olan Sağlıkta Dönüşüm Programı ile mümkün olmuştur. Özellikle 2010’lu yıllardan itibaren yaşanan hızlı büyüme, özel sağlık sigortalarının sağlıkta özelleştirme politikalarıyla olan bağıını açık biçimde göstermektedir.

İşçi sendikaları, geçmişten bu yana yaptıkları Toplu İş Sözleşmeleri’nde (TİS) sağlık alanına dair maddelere yer vermiştir. Ancak işçilere bir hak olarak özel sağlık sigortası yaptırılması yönündeki talepler, kamu sağlık hizmetlerinde yaşanan yıpranmanın giderek daha hissedilir hale geldiği 2010’lu yıllardan sonra yaygınlaşmıştır.

Aile hekimliklerinin zayıflatılmasıyla sağlık sisteminin hastanelere bağımlı kılınması; randevu bulunamaması, muayene sürelerinin kısalması ve tetkiklerin gecikmesi bu yıpranmanın somut göstergeleridir. Kamu sağlık hizmetlerindeki bu aksaklıklar, işçiler için yalnızca bir sağlık sorunu değil, ücret kaybı ve işinden olma riski anlamına da gelmektedir. Buna karşılık özel hastanelere başvuru, işçiler ve emekçi halk açısından karşılanamayacak düzeyde maliyetler yaratmaktadır. Bu koşullarda özel sağlık sigortası, bir tercih olmaktan çıkarak üretim sürecinin dayattığı bir zorunluluk haline gelmektedir.

Bu durumun mekânsal karşılığı da dikkat çekicidir. Örneğin, işçilerin başkenti olan Gebze ve Darıca-Çayırova hattında, 2010’dan günümüze özel hastanelerin yatak ve hizmet kapasitesi yaklaşık %40 artarken, devlet hastanelerindeki artış %10’lar düzeyinde kalmıştır. Aynı dönemde çevre ilçelerde benzer bir özel hastane kapasite büyümesi görülmemektedir. Bu bize, özel sağlık hizmetlerinin sağlık ihtiyacından ziyade ödeme güvencesi ve sigortalılık temelinde yoğunlaştığını; bu yönelimin ise kamu sağlık hizmetlerinin aynı bölgelerde gelişmesini sınırlandırdığını güçlü şekilde düşündürmektedir.

Bugün sendikaların işçiler için özel sağlık sigortası talep etmesi, kamu sağlık hizmetlerinin geri çekilmesinin dayattığı bir sonuçtur. Bu talep, devletin sağlık alanındaki sorumluluğunu yerine getirmemesinin sendikal alana yansımasıdır. Sağlığı kasko gibi satan özel sağlık sigortaları, işçilerin sağlık hakkını güvence altına alan bir çözüm değil; kamu sağlık sisteminin altını oyan bir mekanizmadır. Bu nedenle özel sağlık sigortaları, kapsam dışı bırakılan hastalıklar ve ek ücretlerle sağlık riskini ortadan kaldırmak yerine riskin kendisi haline gelmektedir.

Sağlık hakkı, TİS maddeleriyle telafi edilecek bir eksiklik değil; devletin yerine getirmekle yükümlü olduğu temel bir sorumluluktur. Bu nedenle mücadele, sağlık alanı dışındaki işçilerle sağlık emekçilerinin birlikte yürüteceği ücretsiz, genel bütçeden karşılanan, nitelikli, eşit ve kamu eliyle sunulacak sağlık hizmeti talebinde somutlaşmak zorundadır.

Sadece eşit işe eşit ücret değil, eşit ve özgür bir dünya istiyoruz!

Bugün dünyanın her yerinde kadınlar bir yandan erkek egemen kapitalist sistemin yarattığı işsizlik, ücret eşitsizliği, güvencesizlik, yoksulluk, bakım yükünün tümüyle emekçi kadınların üzerine yıkılması ile boğuşurken diğer yandan kadın düşmanı politikaların izlenmesi sonucu ayrımcılık, şiddet ve kadın cinayetleri ile karşı karşıya adeta bir yaşam mücadelesi veriyor. Aralık 2025’e ait verilere göre geniş tanımlı işsizlik oranı %29. Ortalamayı yükselten de emekçi kadınlar. Çünkü erkeklerde işsizlik oranı %23 iken, kadınlarda %38. Yani çalışmak isteyen her 10 kadından en az 4’ü işsiz. Bunun bir nedeni patronların krizin faturasını işçilere ödetmek için işler iyi gitmiyor bahanesiyle işçi çıkarması ise diğer nedeni de kadınların üzerindeki bakım yükü ile düzenli, sürekli bir işte çalışmalarının engellenmesi. Evdeki çocuğa, hastaya, yaşlıya bakacak biri olmadığında, işyerlerinde kreş, mahallelerde devletin bakım evleri olmadığında kadınlar ev dışında çalışamaz hale geliyor. Çalışan

kadınlar da eğer sendikalı işlerde çalışmıyorlarsa erkeklerin 9 ayda kazandıklarını ancak bir yılda kazanıyor, yani daha düşük ücretlere çalışıyorlar.

Bu düzenin emekçi kadınlara vaadi:

• **Esneklik adı altında güvencesiz işlerde, düzensiz çalışma**

• **Daha düşük ücretler**

• **Ev işleri ve bakım yükünün altında ezilme**

• **Kreş yok, git istediğin yere şikayet et!**

• **Çocuğun, evdeki hastan veya yaşlın yüzünden devamsızlık mı yaptın? Kapı orada!**

Patronlar için hiçbir şey kendi kârlarından daha önemli değildir. Çalışırken üç kuruş kısmının hesabını

yapıp iş cinayetlerine zemin hazırlayan patron için işçinin canının bile değeri yok ki, çocuğunun bir kıymeti olsun, mutfakta pişen yemeğin içinde et var mı yok mu diye düşünsün. Öyleyse onların çocuğumuz hasta oldu mu vicdanlı olmasını, hakkımız olanı vermek için insafa gelmesini beklemek gerçekçi değil. Hakkımızı almak için mücadele etmek zorundayız.

Bu mücadelede biz neyi savunacağız?

• **Çalışmak isteyen her kadına iş!**

• **Her işyerine kreş!**

• **Eşit işe eşit ücret!**

• **Mahallelerde kamu tarafından finanse edilen hasta, yaşlı bakım merkezleri!**

Elbette emekçi kadınlar sadece iş istemiyor, sadece eşit ücret istemiyor. Eşit, özgür bir dünya istiyor. O dünyanın kapıları emekçi kadınlar için dünya tarihinde bir kez aralandı. Ne zaman? Nerede? Ekim devriminin topraklarında, Sovyetler Birliği’nde, işçi sınıfının iktidarı altında. Bugün türlü yalanlarla, başka hayaller peşinde koşmak değil, gerçekçi yoldan yürümek gerek. Erkek egemenliğine ve kapitalizme karşı emekçi kadınların öncülüğünde büyüyecek bir mücadeledenin yolundan!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nün anlamı

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, emekçi kadınların mücadelesine dayanıyor. Önce dokuma işçisi kadınlar 1857’de 10 saatlik işgünü ve insanca çalışma koşulları talebiyle greve gitti. Ardından 1908’de 15 bin tekstil işçisi kadın ABD’nin New York kentinde daha kısa çalışma saatleri, daha yüksek ücretler, doğum izni ve oy hakkı talebiyle bir mücadele başlattı. Mücadele eden kadınların diğer işçilerle ilişkisini kesmek için, işçi kadınları fabrikaya kilitlediler ve fabrikada "bilinmeyen bir nedenle çıkan" yangın sonucu 129 kadın işçi yaşamını yitirdi. Kadınların yaşamları pahasına verdikleri bu mücadelenin en öne çıkan sloganı, "Ekmek ve Gül" idi. Ekmek, yaşama güvencesini, gül ise daha insanca, daha güzel, kadının da izini taşıyan bir yaşamı simgeliyordu. Bugün de 8 Mart’ta patronların ikiye bölünmüş çiçeklerini değil, “Ekmek, Gül ve Hürriyet” istiyoruz!

Devrimci Marksizm Okulu’nda dünya durumu tahlil edildi, görevlerimiz sıralandı

Devrimci Marksizm Okulu’nun Ocak ayında gerçekleştirilen ve DİP Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek’in anlatıcı olduğu son dersinde dünya ölçeğindeki siyasî gelişmeler devrimci Marksist bir bakışla, Lenin’in emperyalizm kuramı ve Devrimci İşçi Partisi 8. Kongre tezleri bağlamında değerlendirildi, tartışıldı, mücadeleye aktarılabilecek sonuçlar ele alındı.

Levent Dölek, bu derste Lenin’in emperyalizm kuramını katılımcılara hatırlatarak, günümüz dünya siyasetindeki ülkeleri ve ülke gruplarını bu bağlamda analiz etti. Hangi ülkelerin emperyalist olduğuna ve bunların bugün hangi strateji ve taktikleri uyguladığına değinen Dölek, Devrimci İşçi Partisi’nin bu anlamda örneğin Rusya ve Çin’i emperyalist gören yaklaşımlardan farkına ve bu tahlilin

günlük siyasete dahi yansıyan sonuçlarına odaklandı. Emperyalistlerin olası saldırısına karşı neler yapılması gerektiği ve emperyalist savaşlarda nasıl tavır alınması gerektiği gibi konuları da ele alan ders sırasında katılımcılar üç saat boyunca verimli bir

tartışma gerçekleştirdiler.

Devrimci Marksizm Okulu önümüzdeki dönemde derslerine yeni konular ve konuşmacılarla, bazen de birbirinden farklı kentlerde devam edecek.

Kuzey Amerika

Minnesota'da işçi sınıfı, kozunu faşizmle paylaşıyor!

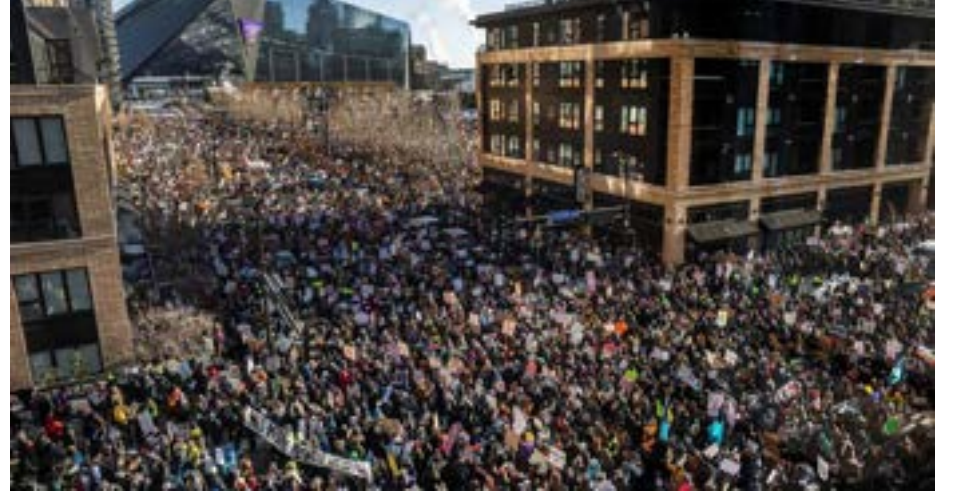
ABD Başkanı Donald Trump uzun zamandır kendi özel kolluk kuvveti haline getirmeye çalıştığı polisin ICE isimli birimini göçmenlerin çalıştığı iş yerlerine göndererek göçmen düşmanlığı saldırısını çok daha doğrudan sınıfsal bir niteliğe büründürüyordu. Fakat 7 Ocak'tan beri mesele iki yeni boyut kazanmış durumda. ABD'nin Minnesota eyaleti, bu konuda mücadelenin en önemli savaş alanı haline geldi.

Bu tarihte ICE görevlilerinden biri, Reneé Good isimli bir Minneapolis sakinini vurdu. Good, göçmen komşularını ICE saldırılarından korumak için gönüllü devriye gezerken bir yetkiliyle tartışma yaşadı. Polisin birdenbire gerilimi artırdığı bu olayın sonucunda da vurularak öldü. Bu olay, ICE polisinin artık yalnızca göçmenleri değil, Amerika'nın antifaşist tüm halkını hedef aldığını göstermesi açısından faşizmin ilerleyişinde yeni bir aşamayı işaret ediyor.

Buna karşılık işçi sınıfının faşizme direnişinde de henüz hâlâ tedirgin adımlarla da olsa niteliksel bir sıçrama yaşıyor. Good'un katledilmesinden sonra Minnesota'da etkili olan sendikalar, ICE'nin bu eyaletten atılması talebiyle genel grev çağrısı yaptı. ABD'de genel grev, 80 yıldır görülmemiş bir olgu; siyasi taleplerle greve çıkmak ise çok ender rastlanan bir durum. Dolayısıyla 23 Ocak için yapılan grev çağrısı, gerek ABD'nin sınıf mücadelesinin genel tarihi içinde, gerek faşizme karşı sınıf direnişi açısından büyük bir eşikti. Eksi 20 derece soğuğa rağmen 70 bin civarı insan, şehir meydanında toplanarak göçmen komşu ve sınıf kardeşlerini savunmak için eylem yaptı. Bilhassa sendikasız mağaza işçilerinin ya da sendikalaşmak için mücadele veren kahve zinciri işçileri gibi sektörlerin iştirak ettiği grev ise ekonomik hayatı kesintiye uğratmadıysa da yavaşlattı.

Ancak tam bu noktada ICE karşıtı işçi hareketinin büyük bir zayıf karnını görüyoruz. Sözleşmelerinde gelecekte grev yasağı bulunan, dolayısıyla sözleşme süresi dolmadan greve çıkamayacak durumdaki sendikali işçiler, ya greve katılmadı ya da hastalık bahanesiyle iş bırakarak gayriresmî biçimde katıldı. 2020'de George Floyd isimli siyahî ABD vatandaşının polis tarafından öldürülmesi sonrasında yaşanan halk isyanı sırasında kendi inisiyatifleriyle greve çıkan metro işçileri bile 23 Ocak'ta görev başındaydı. Dolayısıyla işçi sınıfının en güçlü taburları, grevin uzağında kaldı.

Trump yönetimi ise işçi sınıfının bu tepkisine 23 Ocak gösterilerine ICE görevlilerini saldırarak, daha sonra da tüm eyalette

“Metro Surge Operasyonu” adı altında ICE saldırılarını artırarak yanıt verdi. Bu operasyonda üç bin kişi gözaltına alındı, ICE'nin telefonunun kamerasından kaydeden Alex Petti isimli bir hasta bakıcı da vurularak öldürüldü.

Petti'nin ölümü, 30 Ocak'ta tüm büyük şehirlere yayılan ve “ulusal çapta genel grev” adını alan, rakamları yüz binlerle ölçülen bir dizi gösteriyi tetikledi. İş-

mine rağmen, bu yaşanan henüz işçi sınıfının geniş kesimlerinin iş bıraktığı bir grev değildi. Fakat göçmen komşularını korumak için can pahasına mücadele eden Good ve Petti gibi yiğit insanlar, ABD emekçi halkının faşizme karşı mücadelesinde bir bayrak haline geldi. Bu bayrağı ele alan işçi sınıfı, Trump yönetimine ABD'nin içerisinde kök söktürebilir.

Avrupa

Filistin için Eylem platformu ile dayanışma büyüyor

Britanya'nın, Filistin için Eylem (Palestine Action) adlı grubu, terör örgütleri listesine alarak yasaklamasını *Gerçek*'in Eylül 2025 sayısında ele almıştık. Grubun terör örgütü ilan edilmesi, Oxfordshire kentindeki Britanya Hava Kuvvetleri'nin en büyük üssüne girerek iki askeri uçağı kırmızı boyayla spreylemesinin ardından gerçekleşmişti. Bu kararın ardın-

dan Filistin için Eylem platformundan birçok militan tutuklanmıştı. Bunun ardından, aralarında grubun kurucularının da bulunduğu sekiz kişi haklarındaki suçlamaların ifade özgürlüğünü ihlal ettiğini ve hâlâ iddianame hazırlanmadığını belirterek iki aydan uzun süre önce açlık grevine başlamıştı. Açlık grevinin başlıca talepleri arasında, cezaevindeki telefon ve mektup görüşmelerine getirilen yasakların kaldırılması, süre aşımına uğradığı belirtilen tutukluluk halinin derhâl sonlandırılması, adil yargılanma hakkının güvence altına alınması,

Filistin için Eylem grubunun terör örgütleri listesinden çıkarılması ve İsrail'e askeri teçhizat üreten Elbit Systems şirketinin kapatılması yer alıyordu.

Ocak ayının ortasında açlık grevleri sona erdirildi. Taleplerin tamamı karşılanmamış olsa da kısmi kazanımlar elde edildi. Bunların en önemlisi, Britanya hükümetinin Elbit Systems'e verileceği belirtilen 2 milyar sterlinlik savunma ihalesini iptal etmesi oldu. Söz konusu ihale bütçesi, 60 bin askerî personelin eğitilmesini de kapsıyordu. Tutsakların belirttiği diğer kazanımlar arasında cezaevindeki sansürün kısmen kaldırılması; destekçilerin yoğun posta gönderimleri sayesinde bazı tutsakların haberleşme imkânlarının genişlemesi ve kimi tutsakların ailelerine daha yakın

cezaevi birimlerine transfer edilmesi yer aldı.

Her ne kadar halk açlık grevlerini desteklese de Britanya medyası ve mahkemeleri siyasi tutsaklara yönelik adli süreci baltalama konusunda adeta ortaklaşa bir çizgide ilerledi. Tutsaklar, meselenin önemine rağmen ana akım medyada neredeyse tam bir suskunluk olduğunu vurguladı. Tutsakların avukatları ise açlık grevi üzerine haber yapmak isteyen bazı ana akım gazetecilerle görüştüklerini ancak bu girişimlerin daha sonra medya yöneticileri tarafından engellendiğini aktardı. Yargı sistemi içinde de bir dizi engel yaratılmaya çalışıldı. Örneğin Aralık ayında, davadaki bir yargıç son anda gizemli bir şekilde görevden alındı ve yerine, başkanlığını Victoria Sharp'ın yaptığı üç yargıçlı bir

heyet getirildi. Sharp, daha sonra İsrail ajanı olduğu ortaya çıkan Robert Maxwell adlı kişinin eski başkanışmanlarından biriydi.

Emperyalizmin yarattığı tüm bu engellere rağmen Filistin dostları, bir ayı aşkın süredir açlık grevinde olan tutsaklara destek vermek ve özgürlüklerini talep etmek için 25 Ocak günü Londra'daki Wormwood Scrubs Cezaevi önünde eylem yaptı. Eyleme polis saldırdı ve 86 kişi gözaltına alındı. Bu baskı ve gözaltılara rağmen kamuoyunun Filistin için Eylem örgütünün tutsaklarıyla dayanışması sürüyor. Tutsakların özgürlüğü ve davaların düşürülmesi talebi giderek daha geniş kesimlerce dillendiriliyor. Tüm dünyadaki Filistin dostlarına düşen de bu sesi daha da güçlendirmek için mücadeleye girişmek.

Dünya

Dünyada ABD'nin Venezuela'ya saldırısına karşı eylemler

3 Ocak günü ABD emperyalizminin Venezuela'nın Devlet Başkanı Nicolás Maduro ve eşini kaçırıp Caracas'ın şehir merkezini bombalamasının ardından, dünyanın hemen her yerinde bu saldırıyı kınayan eylemler düzenlendi. Eylemlerin çoğu emek ve gençlik örgütleri, sol eğilimli partiler ve sendikaların öncülüğünde gerçekleştirildi. Kitleler, eylem çağrılarına güçlü biçimde yanıt verdi. Dayanışma mesajları Havana'dan Madrid'e, Meksika'dan Ankara'ya, Londra'dan Atina'ya ve Brüksel'den Manila'ya kadar dünyanın dört bir yanında yankılandı.

Emperyalizmin bağrında da halk kitlelerinin, kendi emperyalizmlerine tepkilerini göstermekten geri durmaması özellikle

dikkat çekiciydi. ABD'nin New York, Los Angeles, Chicago, San Francisco, Washington, Philadelphia, Dallas ve Pittsburgh başta olmak üzere birçok kentinde kitleler sokaklara akın etti. Paris, Roma ve Berlin gibi merkezlerde de dayanışma çağrıları güç kazandı ve Avrupa'nın çeşitli kentlerinde de eylemler düzenlendi; Stockholm, Amsterdam, Brüksel ve Atina'da ABD temsilcilikleri önünde gösteriler yapıldı. Eylemlerde emperyalizmi kınayan ve Venezuela'nın bağımsızlığını vurgulayan sloganlar atıldı. ABD'deki eylemlerde ise sokağa çıkan kitleler “Petrol için savaş istemiyoruz” sloganını öne çıkarırken, ABD'nin askerî müdahalelerinin yalnızca Venezuela'yı değil, tüm bölge halklarını hedef alan bir tehdit oluşturduğunu dile

getirdi.

Bunun yanı sıra, özellikle önemli bir çoğunluğunu Venezuela diasporasının oluşturduğu ve çıkarlarını emperyalizmin çıkarlarıyla bir gören bazı gruplar da ABD'de ve Latin Amerika'nın çeşitli kentlerinde ABD'nin saldırısına destek vererek geric eylemler düzenledi. Venezuela'ya yönelik saldırısının ardından ABD Başkanı Donald Trump, Kolombiya, Küba, Grönland, İran ve Meksika'yı da hedef alan yeni tehditler dile getirdi. ABD Dışişleri Bakanı Marco Rubio ise Küba yönetimine dönük tehditler savurdu. Öte yandan Siyonist devletin başbakanı Netanyahu da Trump'ı Venezuela'daki “kusursuz operasyon” için tebrik etti.

ABD'nin serseri mayın fa-

şist haydudu Trump, kendisinin de saklamadan söylediği gibi Venezuela'nın petrolüne göz dikmiş durumda. Latin Amerika'yı bir ABD sömürgesine dönüştürmeye yönelik bu emperyalist saldırıya yalnızca Venezuela'yı değil, tüm dünya halklarını açık

bir savaş ve yıkım tehdidiyle karşı karşıya bırakıyor. Bu emperyalist saldırganlığa karşı durabilecek tek güç ise her dilden, her memleketten ve her kıtadan dayanışma içinde birleşen kitlelerin, ABD emperyalizmine vuracağı ezici darbeler olacaktır.

Emeklilikte sefalete hayır!

Ölene kadar çalış, ölmeden emekli olursan da sefalete razı ol! Türkiye’de işçiye, emekçiye reva görülen hayat tam olarak budur. Bugün Türkiye’de yaklaşık **12 milyon emekli, 4 milyon da dul ve yetim aylığı alan** insan var. Toplamda **16 milyon kişi**, “emeklilik” adı altında sefalete mahkûm ediliyor.

Son dönemde sıkça söylenen bir laf var: “Emekli sayısı 16 milyon, AKP’nin aldığı oy da 16 milyon. Emekliler parti gibi hareket etmeli.” Gerçeği söyleyelim: **Bu mümkün değil.** Düzen partileri her seçim öncesi emeklinin kapısını çalar, vaatler sıralar. Seçim biter bitmez de kaşıkla

verdiğini kepçeyle alır.

Bu düzenin sicili ortada. 92’de Demirel erken emekliliği getirdi. 99’da DSP–MHP–ANAP koalisyonu mezarda emekliliğin kapısını açtı. AKP geldi, emekliliği daha da erişilmez hale getirdi. 2023’te EYT’yi seçim kazanmak için çıkardı ama şimdi bunun faturasını **bütün emeklilere** kesiyor.

Sandıkta emeklinin oyu **bir** tanedir. Ama emekliler **omuz omuza geldiğinde milyonlar**dır.

Sandıktan umut etmek boşuna. Hak sokakta, meydanda, örgütlü mücadeleyle alınır.

Emekliler kendi sendikala-

rında birleşmeli; işçilerle, memurlarla, gençlerle yan yana gelmelidir.

Bugünün işçisi, emekçisi de elini emeklilere uzatmalıdır. Bugün emeklilik hakları gasbediliyorsa, bu yalnızca şimdiki emeklilerin değil, tüm halkın geleceği çalınıyor anlamına gelmektedir.

Emeklisi, emekçisi... İşçisi, çiftçisi... Mezarda emekliliği beklememek için, yaşlılıkta sefalete mahkûm olmamak için **tek yol var: Örgütlenmek, birleşmek ve mücadele etmek.**

Sandıkta

1 Oy

5 Yılda Bir

Unutulan Vaatler

Mücadelede

Milyonlar

Her Gün

Söke Söke Alınan Haklar

OYUN BİR TANE, GÜCÜN MİLYONLAR!

Kriz dönemlerinde altın, gümüş vb. fiyatları artma eğilimi gösterir! Emek ve sermaye arasındaki kavga da öyle!

Altın ve gümüş önce rekor üstüne rekor kırdı, ardından sert bir düşüş yaşadı ve tekrar yönünü yukarı çevirdi. Bu büyük dalgalanmalar yaşanırken herkesin aklına aynı soru geldi, “şu vakit altın gümüş alıp bu vakitte satmam ne olurdu?”. Gelgelelim bu sorunun cevabını doğru şekilde verseniz dahi elinizde yatırım yapmak için para olmadıktan sonra hiçbir kıymeti yok.

İşçi sınıfının hayatındaki rakamlar: Açlık sınırı ve yoksulluk sınırı!

Bugün asgari ücret 28 bin liryken 4 kişilik bir ailenin en temel gıda harcamalarının toplamı yani açlık sınırı 31.224 lira. Bekar bir işçinin aylık yaşam maliyeti 40.541 lira, yoksulluk sınırı

ise 101.706 lira. İşçi ve emekçiler için önemli olan rakamlar bunlar. Hal böyleyken kira, gıda, eğitim, sağlık derken tasarruf yapacak para kalmadığı gibi işçi hanesinin borç yükü giderek artıyor.

Kriz dönemlerinde piyasalar dalgalı, emek-sermaye kavgası keskin olur!

Dünya ekonomisi bir büyük depresyon içinde. Yani yapısal ve uzun vadeli bir kriz söz konusu. Bu tür bir kriz her zaman savaşları ve siyasi çalkantıları beraberinde getirir. Böyle ortamlarda kâğıt paranın karşısında altın, gümüş vb. madenlerin değerinin artması beklenir. Para ve finans piyasalarındaki dalgalanmaları ise önceden tam olarak kestirmenin imkânı yoktur. Ama böyle or-

tamlarda kesin olan başka bir şey vardır ki, o da sermaye ve emek arasındaki mücadelenin keskinleşmesidir. İşte burada işçiler, kaderlerini kendi ellerine almaya başlayabilirler. Bunun yolu sermayeye karşı mücadelede daha güçlü olmak için örgütlenmektir.

En doğru yatırım örgütlü olmak!

Örgütlü olan işçiler, sendikalarıyla birlikte patronlara toplu sözleşmeleri dayatabilirler. Pazarlık masasında patronlar ayak direttiklerinde grev kozunu kullanabilirler. Bugün Türkiye’de ücretlerini açlık sınırından yukarı çekebilenler,

sadece sendikalı işçilerdir. Ücretler dışında sosyal haklar ve emeklilik hakları için de toplu sözleşmelerle kazanımlar elde

etmek mümkündür. İşçi sınıfının bugünü ve geleceği için en doğru yatırım örgütlü olmaktır!

AKP’li patron milletvekilinin isyanı meclisin sınıfsal karakterini gündeme getirdi: Patronlar meclisinden işçinin emeklinin lehine herhangi bir karar çıkabilir mi?

AKP Tekirdağ Milletvekili Mestan Özcan, milletvekili maaşıyla geçinememediğinden şikâyet etti: “Ben emekli maaşımla milletvekili maaşımı sana vereceğim. Sen de gel, bunları bir ay içerisinde idare et. Bir daha söylüyorum, herkese verebilirim. Benim yaşadığım giderleri ve gelirim size vereceğim. Buyurun, siz bu işin

altından kalkın, çıkın. Başka bir şey söylemiyorum.” Şu anda milletvekili maaşı 273 bin lira ve iki yıl milletvekilliği yaptıktan sonra elde edilen kıyak emeklilikle bu rakam 450 bin lirayı buluyor.

Aynı adam asgari ücretin 28 bin lira ile açlık sınırının altında bırakılmasına ses çıkartmadı. En düşük emekli aylığını 20 bin

lira yapan yasaya oy verdi. Ama mesele tek başına bu “adam” değil. Meclisin kendisi! Bu adamın suretinde bir meclis var!

600 milletvekili olan Türkiye Büyük Millet Meclisi’nde tek bir işçi yok! Ama 151 tane iş insanı, sanayici vb. adı altında patron var. İnşaat mühendisi adı altındaki müteahhitlerle, ziraat mühendisi ve çiftçi adı altındaki toprak ağalarını da kattığınızda meclisin 3’te 1’i patron ve ağalardan oluşuyor. Meclisin en kalabalık ikinci meslek grubu olan 125 avukat sanmayın ki işçinin emekçinin avukatları. Çoğu şirketlerin parababalarının avukatlığını yapan patron vekilleri ve yanında açlık sınırındaki ücretlerle işçi avukatlar çalıştıran

patronlardır. Tıp doktorlarının çoğu milletvekili maaşı dışında özel muayenehanelerde sağlık satıp para basan tipler. Yani meclisin çoğunluğu zaten milletvekili ve emekli maaşıyla değil işçi sömürsüyle yaşıyor.

Bir kez daha aynı noktaya geliyoruz. Patronların meclisinden ve siyasetinden hiçbir şey bekleme. Hak verilmez alınır. Örgütlü mücadeleye ve işçi sınıfı siyasetine katıl!

